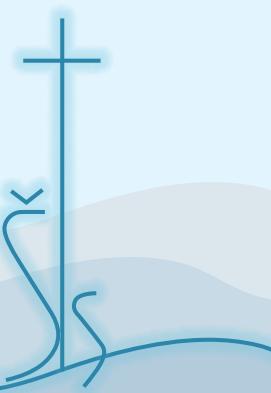

ODJECI

iz života Provincije Presvetog Srca Isusova
Školskih sestara franjevaka – Split, Lovret

ODJECI

iz života Provincije Presvetog Srca Isusova
Školskih sestara franjevaka – Split, Lovret

God. 2022./LII.

Br. 1/204

Sadržaj

Riječ uredništva.....	3
Riječ novoizabrane provincijske predstojnice.....	5

IZ GENERALATA

Nova provincijska uprava.....	7
Korizma 2022.....	8
Nove provincijske uprave	10

IZ PROVINCIJALATA

Obavijest o proslavi redovničkih jubileja.....	11
Obavijesti	12

ZBIVANJA I OSVRTI

Slavlje Redovitog provincijskog kapitula.....	14
Tražite najprije Kraljevstvo Božje i pravednost njegovu.....	14
Riječi zahvale na kapitulu.....	15
Zahvala u ime Provincijskog vijeća	17
Otkrivanje biste don Ante Alfirevića.....	18
Iskustvo redovničkoga života u različitosti kultura.....	18

JEKA IZ AFRIKE

Dan posvećenog života.....	21
Kizito i Anuarite	22

USKRSNE ČESTITKE

Uskrsne čestitke	24
------------------------	----

NAŠI POKOJNICI

S. M. Roza Totić	28
Izrazi sućuti.....	29
Sestre naše Družbe	31
Rodbina sestara.....	31
Zahvale.....	32

PRILOZI

Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan (Lk 6,36).....	35
Poruke prigodom Dana posvećenoga života 2022.....	38
Molitva posvete Bezgrešnom Srcu Marijinu.....	42

Riječ uredništva

Nadomak Velikom tjednu čiji svagdani na poseban način svjedoče o kušnji ljudske nestalnosti i odmaku od Božje dobrote, zaključujemo prvi broj našega glasila u 2022. godini.

Kraj protekle i početak ove godine obilježila su slavlja Redovitih provincijskih kapitula na razini Družbe kojima je predsjedala s. Klara Šimunović, vrhovna predstojnica. Tri provincije dobine su novo vodstvo: Paragvajska provincija Uznesenja Marijina, Mostarska provincija Sветe Obitelji i naša, Splitska, Presvetog Srca Isusova. Izvješće sa slavlja našeg Kapitula, održanog pod geslom *Tražite najprije Kraljevstvo Božje i pravednost njegovu* donosimo u rubrici Zbivanja i osvrti. Istoimena rubrika također donosi iskustvo redovničkoga života u različitosti kultura naših sestara Kongoanki.

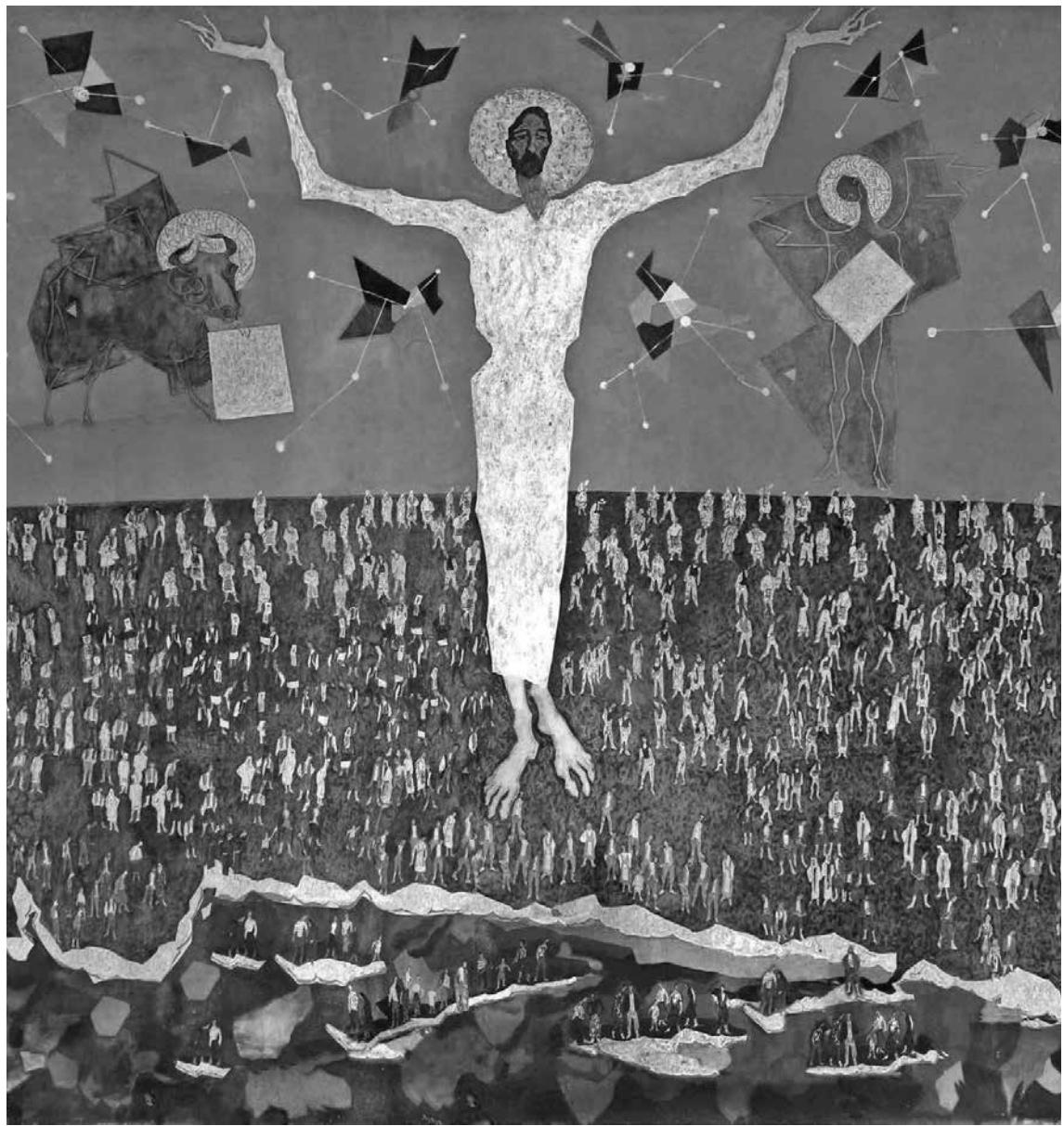
Kako se obilježio Dan posvećenog života u Bukavu te tko se krije iza imena Kzito i Anuarite saznat ćete u *Jeci iz Afrike*.

Pročitajte i obavijesti o značajnijim događanjima u Provinciji: proslavi redovničkih jubileja koji predstoje, obnovi zavjetovanja, postignućima sestara te obnovi i blagoslovu dijela lovretskog samostana. Ne zaboravimo ni naše drage pokojnike koji su ispunili svoje poslanje ovdje na zemlji i za koje vjerujemo da sada žive puninu života u Bogu.

Sve i svaka od nas dio je iste *cjeline* kojoj pripadamo. Na očuvanje te priopćnosti podsjeća nas i Vrhovna predstojnica u svojoj korizmenoj okružnici. Potiče na preispitivanje i poziva na pročišćavanje u vremenu: liturgijskom, povijesnom, osobnom. U susret Uskrsu, naše vrijeme i sve vremenito, dublji smisao neka nađe u Uskrsnulome.

Uskrsnim čestitkama pridružujemo i našu iz uredništva i želimo

Sretan Uskrs!

Riječ novoizabrane provincijske predstojnice

Drage sestre!

U blagoslovjenom vremenu korizmenog poniranja u nutrinu, vjerujem da smo snagom milosti Duha Svetoga otkrile neke kutke svoga duhovnoga života potrebne obnove. To poniranje koje se obnavlja svake godine u ovom liturgijskom vremenu oblikuje naš pogled koji nam je svakim danom bistriti i s Božjim usklađivati, jer naše ljudsko oko zbog nesavršenosti, manjka objektivnosti i samokritičnosti nikad ne daje stvarnu sliku. Osluškujmo stoga i slijedimo glas Božji koji nas uvijek iznova ohrabruje za nova otkrivanja i nova putovanja u svoju nutrinu. Znamo, nije lako odgovoriti tomu pozivu, izdržati na putu, suočiti se s nekim svojim nesavršenostima. No, da bismo ostale dosljedne kršćanskom i redovničkom pozivu, potrebno je prepustiti se vodstvu Duha Svetoga.

Na putu Gospodinovu potrebna nam je pomoć kojom nas on snaži i dariva. No, mi same moramo učiniti korak prema naprijed; otvoreno i s povjerenjem u njega uputiti se putevima osobne nutarnje preobrazbe. Bez vlastitog napora ne možemo postići niti jedan korak, iskorak ili čak vrijednosni skok, ali isto tako ni bez čvrstog oslonca u Bogu. Poput Abrahama koji je na Božju riječ odvažno krenuo u nepoznato, što iziskuje puno snage, truda, ustrajnosti, i mi smo pozvane u vjeri trajno ići naprijed,

Bez vlastitog napora ne možemo postići niti jedan korak, iskorak ili čak vrijednosni skok, ali isto tako ni bez čvrstog oslonca u Bogu. Poput Abrahama koji je na Božju riječ odvažno krenuo u nepoznato, što iziskuje puno snage, truda, ustrajnosti, i mi smo pozvane u vjeri trajno ići naprijed...

ustrajanosti, i mi smo pozvane u vjeri trajno ići naprijed, odvažno se suočavati sa svojom stvarnošću i hoditi putevima obraćenja, oslanjajući se na Boga. Korizma je milosna prilika za traženje Božje volje i naše usklađivanje s njom.

Na početku šestogodišnjeg mandata pozivam samu sebe, a onda i vas, drage sestre, na međusobnu otvorenost i povjerenje u Boga u zajedničkomu traženju dobra naše Provincije. Nitko nema privilegij predviđjeti situacije i događaje koji nas čekaju. Vjera u Boga neka nam je sigurnost. Nije lako vjerovati, prepustiti se. Nekada nas sprječavaju stare navike, nekada predrasude, a nekada smo jednostavno u zabludi. Premda nam Bog daje bezbrojne prilike i uvijek nas poziva u svoju blizinu, teško nam se uputiti drugim i drugačijim putovima koji, prema našoj procjeni, ne pružaju dostatnu sigurnost. Štoviše, ono što je novo u nama često stvara nelagodu. Unatoč tomu, usidrenost u neke vlastite zatvorene stavove ne čini nas zadovoljnima i sretnima.

Sv. Pavao govori Rimljanima (usp. Rim 4) o *pravednosti* koja nije mjerljiva nečim materijalnim. To nije pravednost o kojoj mi govorimo i kako je poimamo. Za Pavla je pravedan onaj koji vjeruje, a kao potkrjepu uzima primjer Abrahamov – on povjerova i to mu se uračuna u pravednost. Tek kad je povjerovao bez pitanja, bez provjere i bez imalo sigurnosti u ono što ga čeka, tek je tada mogao uspravno stajati pred Bogom. Tek kada je bez primisli predao svoje ljudske snage Bogu i povjerovao u ono što ne vidi, ono što nije ali se nada da će doći, tek tada je dao potvrđan odgovorio na Božji poziv. Odvažimo se, abrahamovskom vjerom osluškivati što nam Gospodin govori i hoditi kamo nas on želi voditi, jer to je put našega ostvarenja.

Ovim putem želim zahvaliti svima vama, drage sestre, na hodu korizmene obnove koji nas sve oplemenjuje. Nikada ne znamo čija nas molitva podržava i hrani. Ali duboka vjera da smo svi na putu prema istom cilju drži nas na okupu.

Neka nam bude blagoslovljena tišina Velikog tjedna, a Uskrsnuli, kojeg čekamo i u kojem već živimo, neka nam donese radost. Kada mislimo da ne možemo dalje neka nam Kristov pogled udijeli pomoć a njegova neizmjerna ljubav, sve do smrti na križu, bude čvrst oslonac i smjerokaz. Vjerujemo da tom ljubavlju može zaliječiti sve naše rane ako mu se predamo bez pitanja kako je to moguće ili koliko nam se isplati. Krist je već pružio ruku i čeka naš odgovor.

S uskrsnom nadom uputimo se Onome koji je Put, Istina i Život!

Sretan i blagoslovlijen Uskrs!

s. Lidija Bernardica Matijević

IZ GENERALATA

Prot. n. 192/2022

Grottaferrata, 10. siječnja 2022.

Predmet: **Nova provincijska uprava**

*Provincijskim upravama i
svim sestrama Družbe*

Drage sestre!

Na Redovitom provincijskom kapitulu Paragvajske provincije Uznesenja Marijina, koji je slavljen od 13. do 16. prosinca 2021. u Asuncionu, dana 15. prosinca izabrana je nova provincijska uprava:

- s. M. Margarita González Giménez, provincijska predstojnica,
- s. M. Irma Petrona Brítez Velázquez, zamjenica provincijske predstojnice,
- s. M. Fátima Dittrich Salinas, provincijska savjetnica,
- s. M. Eva Arévalo Coronel, provincijska savjetnica,
- s. M. Nancy Raquel Frutos Barrios, provincijska savjetnica.

Vrhovna uprava je na sjednici od 7. siječnja 2022. godine, sukladno kan. 625 § 3 Zakonika kanonskoga prava, potvrdila novu provincijsku upravu.

Novoizabranu provincijsku upravu i sve sestre Paragvajske provincije preporučamo majčinskoj zaštiti Blažene Djevice Marije.

Mir i dobro!

s. M. Klara Šimunović
vrhovna predstojnica

Prot. n. 343c/2022

Korizma 2022.

Svim sestrama Družbe

Drage sestre!

Ponovno smo pred jakim liturgijskim vremenom. Središte liturgijske godine je temeljni događaj: Kristova muka, smrt i uskrsnuće, čemu je bio usmjeren sav Kristov život. Ta zbilja osvjetjava se i tijekom cijele liturgijske godine. Katekizam Katoličke Crkve (br. 1168) to nam jasno predočuje: „Polazeći od Vazmenog trodnevlja kao od svoga izvora svjetla, novo uskrsno vrijeme svojim sjajem prožima svu liturgijsku godinu. Postupno s jedne i druge strane toga izvora, liturgija preobražava godinu. To je stvarno 'godina milosti Gospodnje' (Lk 4, 19).“

Što smo starije vrijeme je sve više i intenzivnije predmet naše pozornosti, određuje i usmjeruje ono što je u središtu našega života, na što smo usredotočene, za čim osobito čeznemo. To na neki način osvjetjava i usmjeruje naše odnose i naš način djelovanja, naše biti u svijetu.

Stoga nam se i na početku ovogodišnje korizme zapitati i sebi iskreno odgovoriti: Živim li u skladu s ritmom liturgijske godine? U svakodnevnom služenju, u obavljanju redovitih dužnosti, u životu zajednice, u neizvjesnosti i trpljenju, polazim li od otajstva Vazmenog trodnevlja i promatram li vlastitu stvarnost i stvarnost svijeta *u svjetlu novog uskrsnog vremena?* Dopuštam li da *njegov sjaj* obasjava i upravlja moje korake? Kako koristim darovano vrijeme? Činim li sve da ono za mene bude uistinu milosno, posvećeno vrijeme?

Ponekad se i mi, poput mnogih naših suvremenika, žalimo da nemamo vremena, katkad i za najvažnije stvari kao što su molitva, duhovno čitanje, biti sa sestrama, pomoći drugima. Često smo užurbane i premorene apostolatom i drugim poslovima. Nedavno objavljene smjernice *Dar vjernosti – radost ustrajnosti* (2020.), između ostalog ističu da poteškoće vjernosti i krize u redovničkom životu iznose na vidjelo i važnost pravilnoga odnosa s vremenom: „Rasipanje vremena osobito osiromašuje vjernost i ustrajnost. Prijeti nam opasnost da živimo svoje vrijeme na otuđen, svjetovan način; da se u življenju svoga vremena vodimo onim *odmah i sada*, da životarimo iz dana u dan, s površnošću koja se pretače u nepostojanost“ (br. 17).

Pozvane smo, drage sestre, obnoviti i obogatiti, ako je potrebno pročistiti i ispraviti, svoj odnos s vremenom. Možda će biti potrebno otrgnuti se od iskrivljenog odnosa s vremenom, što nas možda bespotrebno odvlači u prošlost ili sa zabrinutošću prebacuje u budućnost. Vrijeme korizme je povlašteno vrijeme koje nas potiče da živimo sadašnji trenutak kao

istinski Božji dar, i korak po korak slijedimo Krista na njegovu putu vršenja i potpunog ispunjavanja Očeve volje (usp. Iv 6, 38).

Svijest o prolaznosti vremena, o izbrojenim nam danima, o silama koje malakšu, može nam biti putokaz u unutarnjost i potkrijepiti rast u našem redovničkom pozivu. Vjerujem da smo, svaka na svoj način, dobine veliku pouku i u ovom, već dvogodišnjem, vremenu pandemije. Vrijeme izolacije mnogim je sestrama bila „škola“ izlaska iz užurbanosti. Ima snažnih svjedočanstva intenzivno proživljenih trenutka, naviranja egzistencijalnih i vjerskih pitanja na koja je trebalo davati odgovor te iskustava snažne Božje prisutnosti i njegove pomoći. Većini je to iskustvo iznjedrilo novo poimanje vremena i novo shvaćanje osobne uloge i odgovornosti u njemu. Ne manje važno iskustvo je prepoznavanje važnosti i prisutnosti drugih u našem životu. Mnogi danomice „troše“ svoje vrijeme za nas, za naše svakodnevne potrebe, za naše zdravlje, za dobro funkcioniranje naših zajednica, za ustavne u kojima sestre vrše svoj apostolat. Zahvalnost za svaku, i najmanju, učinjenu uslugu rađa u nama novi odnos s vremenom i osnažuje spremnost nesebičnog darivanja i pomoći drugima. Živjeti zajedno uključuje darivanje vlastitog vremena drugima. U zajedničkom životu svakodnevno se prilagođavamo, a često i podlažemo, vremenu drugih. Darivati vrijeme znači na neki način darivati vlastiti život. Znači ljubiti. To je ujedno oblik našeg samoprijegora i poslušnosti, našeg posvećivanja vremena. To zajednicu čini živom i daruje joj uskrsnu dimenziju.

Na osobit način zajednica posvećuje vrijeme slavljenjem liturgije časova koje je „tako uređeno da se slavljenjem Boga posveti čitav tijek dana i noći“ (SC 84). Važno je da dopustimo da Otajstvo Krista, njegovo utjelovljenje i njegov Vazam, prožima i preobražava naše vrijeme. Oslobađati nam se osobito formalizma i rutine te nastojati, dok usnama Gospodina častimo, da nam srce ne bude daleko od njega (usp. Mk 7, 1-13). Tako će molitveni ritam oblikovati naše zajednice, učvršćivati sestrinsko zajedništvo i učiniti nas radosnijima u našem poslanju.

I u ovogodišnjem vremenu korizme Bog nam daruje svoju milost i pomoć, a od nas traži otvorenost i spremnost da obnovimo *svoje srce kako bismo napredovale u spoznaji Isusa Krista i u životu slijedile njegov primjer* (usp. Prva korizmena nedjelja, Zborna molitva).

Svetlo Krista uskrsloga neka obasjava naše staze i upravlja naše korake u nadolazećem vremenu!

Sretan Uskrs!

s. M. Klara Šimunović
vrhovna predstojnica

Prot. n. 226/2022

Grottaferrata, 17. ožujka 2022.

Predmet: Nove provincijske uprave

*Provincijskim upravama i
svim sestrama Družbe*

Drage sestre!

Od 21. do 26. veljače 2022. godine u provincijalnoj kući u Splitu slavljen je Redoviti provincijski kapitul Splitske provincije Presvetog Srca Isusova. Dana 25. veljače izabrana je nova provincijska uprava:

- s. M. Lidija Bernardica Matijević, provincijska predstojnica,
- s. M. Marina Fuštar, provincijska zamjenica,
- s. M. Danijela Kovačević, provincijska savjetnica,
- s. M. Marija Petra Vučemilo, provincijska savjetnica,
- s. M. Jelena Lončar, provincijska savjetnica.

Na Redovitom provincijskom kapitulu Mostarske provincije Svete Obitelji, koji je slavljen od 3. do 8. ožujka 2022. godine u Bijelom Polju, dana 7. ožujka izabrana je nova provincijska uprava:

- s. M. Franka Bagarić, provincijska predstojnica,
- s. M. Vinka Bešlić, provincijska zamjenica,
- s. M. Kata Ostojić, provincijska savjetnica,
- s. M. Dominika Anić, provincijska savjetnica,
- s. M. Zdravka Grgić, provincijska savjetnica.

Vrhovna uprava je na sjednici od 16. ožujka 2022. godine, sukladno kan. 625 § 3 Zakonika kanonskog prava, potvrdila nove provincijske uprave. Njih i sve sestre Splitske i Mostarske provincije preporučujemo u vaše molitve.

Mir i dobro!

s. Klara Šimunović
vrhovna predstojnica

IZ PROVINCIJALATA

Br. 68/2022.

Split, 29. ožujka 2022.

Svim sestrama Provincije

Predmet: **Obavijest o proslavi redovničkih jubileja**

Drage sestre!

Obavještavamo vas da će proslava ovogodišnjih jubileja redovničkog života biti u provincijskom središtu u Splitu na svetkovinu Presvetog Srca Isusova 24. lipnja 2022. godine. Svečano euharistijsko slavlje započet će u 10.30 sati.

Proslavi jubileja prethodi duhovna priprema naših jubilantkinja od 19. do 23. lipnja 2022. godine u Zadru, Trg Gospe Loretske 10.

Zahvalne za njihovo svjedočanstvo vjernog i predanog služenja Gospodinu uključimo naše ovogodišnje slavljenice u svoje molitve.

Mir i dobro!

s. Lidija Bernardica Matijević
provincijska predstojnica

Obavijesti

Blagoslov kuće na Lovretu. Nakon završene obnove novog dijela lovretske kuće, dana 16. prosinca 2021. godine, uz prisutnost brojnih sestara lovretske zajednice, cijelu samostansku zgradu blagoslovio je župnik Gospe od Zdravlja fra Ante Udovičić. Temeljita obnova velike samostanske dvorane bila je još u punom jeku, te je ona blagoslovljena kasnije, 20. veljače 2022. godine, a obred je vodio gvardijan franjevačkog samostana na Dobrome fra Mate Matić.

Biskupsko ređenje. Dana 22. siječnja 2022. u katedrali Gospe Velike u Dubrovniku zaređen je novi dubrovački biskup mons. Roko Glasnović. U ime Provincije na slavlju su bile provincijska predstojnica s. Andrea Nazlić i provincijska savjetnica s. Senka Jenjić.

Dan Posvećenog života. Blagdan Prikazanja Gospodinova, ujedno Dan posvećenog života, u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji svečano je proslavljen u crkvi Svete obitelji u Solinu. Svečanosti su nazočile redovnice grada Splita i okolice, kandidatkinje, bogoslovi i vjernici. Bile su također prisutne naše sestre s obližnjih podružnica i provincijska predstojnica s. Andrea Nazlić

Obnova zavjeta. S. Espérance Tumaini je 7. veljače 2022. godine u sestrinskoj kapeli u Bukavuu-Ngubi obnovila svoje redovničke zavjete na godinu dana.

Slavlje Redovitog provincijskog kapitula odvijalo se od 21. do 26. veljače 2022. godine u provincijskom središtu u Splitu na Lovretu. Otvorila ga je i predsjedala mu vrhovna predstojnica s. Klara Šimunović. Prvi put su na Kapitulu sudjelovale i sestre Kongoanke: po službi povjerenica sestara u Misiji s. Françoise Balibuno Ciza a po izboru s. Emilienne Nankafu. Kapitul je bio

radni i izborni. Dana 25. veljače izabrana je nova Provincijska uprava:

- s. Lidija Bernardica Matijević, provincijska predstojnica
- s. Marina Fuštar, zamjenica provincijske predstojnice i 1. savjetnica
- s. Danijela Kovačević, 2. savjetnica
- s. Marija Petra Vučemilo, 3. savjetnica
- s. Jelena Lončar, 4. savjetnica

Novoj Provincijskoj upravi želimo obilje darova Duha Svetoga kako bi, nadahnute primjerom sv. Franje i sv. Klare, mudro vodile Provinciju.

Molitva i post za Ukrajinu. Na poticaj pape Franje da se vjernici na Čistu srijedu snažno posvete molitvi i postu i namijene za mir u Ukrajini, i mi sestre rado smo se odazvale tom pozivu. Nakana sv. mise na Pepelnici u lovretskoj zajednici bila je za mir u Ukrajini.

Tečaj hrvatskoga jezika. Naše sestre Kongooanke s. Emilienne Burhagereza Nankafu, s. Theresita Nshobole Mufuliru i s. Gisèle Cirhuza Baciyunjuze su od mjeseca studenoga 2021. godine u Školi stranih jezika u Splitu pohađale tečaj hrvatskoga jezika. S. Emilienne je 11. ožujka 2022. godine dobila diplomu za stečene jezične vještine - modul A2 i potvrdu za modul B1.1. S. Theresita i s. Gisèle su završile početni tečaj i uspješno nastavljaju s dalnjim učenjem.

Nova knjiga. Iz tiska je izšla monografija *Jubilejsko slavlje Školskih sestara franjevaka - Sinj, 2. i 3. listopada 2021.* koju je uredila s. Marija Petra Vučemilo. Knjiga u riječi i slici prikazuje jubilejsko slavlje stogodišnjeg života i djelovanja naših sestara u Sinju.

Povratak u DR Kongo. Naše sestre iz Misije u DR Kongu - s. Françoise Balibuno Ciza, s. Emilienne Nankafu i s. Samuela

Šimunović - koje su sudjelovale na Redovitom provincijskom kapitulu, sredinom mjeseca ožujka vratile su se u svoju Misiju.

Primopredaja službe provincijske predstojnice s. Andree Nazlić novoizabranoj provincijskoj predstojnici s. Lidiji Bernardici Matijević izvršena je 16. ožujka 2022. godine.

Prijenos posmrtnih ostataka splitsko-makarskih nadbiskupa mons. Frane Franića i mons. Ante Jurica iz konkatedrale Sv. Petra u Splitu u kriptu nove crkve Svetе Obitelji na Gospinu Otoku u Solinu obavljen je 23. ožujka. Obrede i misno slavlje u crkvi Svetе Obitelji u Solinu predvodio je

splitsko-makarski nadbiskup i metropolit mons. Marin Barišić, a koncelebrirali su apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua, više (nad)biskupa te oko 60 svećenika. Ovom značajnom događaju nazočile su i naše sestre s provincijskom predstojnicom s. Lidijom Bernardicom Matijević.

Imenovanja. Na 1. sjednici nove provincijske uprave 25. ožujka za pojedine službe imenovane su sestre: s. Marina Fuštar provincijskom tajnicom, s. Nedjeljka Milanović-Litre odgojiteljicom postulantkinja i novakinja, s. Luca Petrović odgojiteljicom sestara s privremenim zavjetima i s. Ivka Piplović odgojiteljicom kandidatkinja.

ZBIVANJA I OSVRTI

Slavlje Redovitog provincijskog kapitula

U provincijskom središtu u Splitu od 21. do 26. veljače 2022. godine slavljen je Redoviti Provincijski Kapitul na kojem je izabrana i nova provincijska uprava. U radu Kapitula je sudjelovala trideset i jedna sestra pod predsjedanjem vrhovne predstojnice s. Klare Šimunović. Posebnost je što su kao kapitularke prvi put sudjelovale i dvije sestre Kongoanke. U prvom se dijelu Kapitula sagledavala stvarnost života i rada Provincije te se promišljalo o usmjeravanju života i djelovanja u budućnosti. Na kraju su doneseni zaključci Kapitula kao smjernice za rad novoizabranoj provincijskoj upravi u narednom šestogodištu. Djeličak slavljeničkog ozračja donosimo u tekstovima kako slijede.

Tražite najprije Kraljevstvo Božje i pravednost njegovu

U ponedjeljak 21. veljače 2022. Jutarnjom molitvom i euharistijskim slavlјem na čast Duhu Svetom započeo je Redoviti provincijski kapitul Školskih sestara franjevaka Krista Kralja Provincije Presvetog Srca Isusova sa sjedištem u Splitu. Slavlje Kapitula odvijalo se u znaku evanđeoskoga poziva *Tražite najprije Kraljevstvo Božje i pravednost njegovu* (usp. Mt 6,33) na koji se u svojoj propovijedi pozvao i predvoditelj misnog slavlja fra Boris Čarić, posvješćujući potrebu usmjeravanja našega pogleda prema vlastitom redovničkom poslanju koje uvijek ima biti dio poslanja Crkve. A to poslanje znači „neprestano traženje, promišljanje i predanje Kraljevstvu Božjem, tj. svjesno dopuštanje da milost Božje darovanosti bude i slobodna obveza življenja i djelovanja“, naglasio je fra Boris.

Nakon zaziva Duha Svetoga provincijska predstojnica s. Andrea Nazlić uputila je pozdravnu riječ i izrazila dobrodošlicu svim sestrama kapitularkama. Poseban pozdrav uputila je vrhovnoj predstojnici s. Klari Šimunović, naglasivši kako njezina prisutnost ulijeva povjerenje i sigurnost u uspješan rad Kapitula Provincije kojoj i ona sama pripada.

U svom je obraćanju s. Klara pozvala sestre na odgovornost za zajednički hod, ugrađivanje vlastitih darova, volje i raspoloživosti za dobrobit Provincije. Također je istaknula da

je Kapitul darovano vrijeme za promišljanje postojećih i iznalaženje novih putova kako bismo i u sadašnjem trenutku nanovo otkrivale bogatstvo karizme Družbe. Slijedeći misao vodilju Kapitula posvijestila je poticaj našeg Pravila da „na svim zborovima koje održavamo najprije tražimo Kraljevstvo Božje i pravednost njegovu, i da se potičemo da bismo Pravilo koje smo obećale mogle bolje vršiti i vjernije slijediti stope Gospodina našega Isusa Krista (usp. Pravilo i život, 25)“. Pri tom je istaknula glagol „tražiti“ odnosno imperativ „Tražite najprije!“, koji nas treba dovesti do dobra koje tražimo što od nas neminovno iziskuje „dynamizam, raspoloživost, strast i volju za istraživanjem“. Samo tako možemo otkriti značenje riječi „Kraljevstvo Božje je među vama!“ - a Kraljevstvo Božje znači Božju prisutnost, ljubav i dobrotu. Jedan od znakova da je Kraljevstvo Božje među nama svakako je i prisutnost sestara Kongoanka, jer je ovo prvi put da one sudjeluju na provincijskom kapitulu. Poseban poticaj za zauzeti rad Kapitula bi nam trebala biti Jubilarna godina - stota obljetnica utemeljenja Provincije. Uz želju da ovaj susret i rad budu mjesto vedrog traženja i mudrih odluka i da Bog „po svojoj milosti kraljuje u nama“ (sv. Franjo, TumOč), s. Klara je otvorila Redoviti provincijski kapitol.

Program Kapitula nastavio se kroz izvješća i sagledavanje raznih područja života i djelovanja Provincije, s nakanom razlučivanja prioriteta kojima bismo trebale posvetiti više pozornosti u sljedećim godinama te iznaći nove poticaje za zajedničku budućnost.

Uz radni dio, na Kapitulu je 25. veljače izabrana nova Provincijska uprava za naredno šestogodište.

Slavlje Kapitula zaključeno je 26. veljače donošenjem odluka i preporuka koje ćemo ostvariti tražeći najprije kraljevstvo Božje i nastojeći oko dobra cijele Provincije i svake sestre.

s. Marija Petra Vučemilo i s. Magdalena Višić

Riječi zahvale na kapitulu

I na kraju, zahvaljujem Bogu, i ponizno iz srca kličem što me snažio, čuvao i bio sa mnom u vršenju povjerene mi službe. Osjećala sam Božju blizinu u trenucima radosti, tuge, uspjeha i neuspjeha, blizine

i osamljenosti. Kada sam po ljudskim promišljanjima mislila da nema izlaza ni rješenja u mnogim situacijama, ipak sam djetinje bila sigurna da nas Bog neće ostaviti same ukoliko se pouzdamo u njegovu

pomoć. Svjesna da je puno toga moglo biti drugačije i bolje, stojim tu ispred vas i uz zahvalu izgovaram: ono što nemam nisam mogla dati, a ono što sam imala pokušala sam dati u potpunosti, cijelu sebe. Žao mi je ako sam nekoga u svojoj slabosti povrijedila ili bila daleka. Molim vas, i preko vas sve sestre, oprostite mi za sve moje nedostatke i pogreške.

Od srca zahvaljujem tebi, draga s. Klara, što si u službi vrhovne predstojnice pratila život i rad naše Provincije. Bodrila si nas, radovala se uspjesima i brinula kada nije bilo dobro. U našem radu si nas hrabrla, savjetovala i tražila najbolja rješenja. Osobno ti zahvaljujem što sam ti se mogla obratiti, iznijeti svoja razmišljanja i poteškoće.

Zahvaljujem vama, drage sestre, s. Tamara, s. Željka, s. Sanja i s. Senka što ste u službi Provincijske uprave bile trajno prisutne, te svojim zalaganjem za dobro svake sestre nastojale naći najbolja rješenja, što ste preispitujući svoje stavove bile spremne na kompromis i traženje najboljeg rješenja svake situacije. Vaš stav, kritike i podrška, izmjenjivale su se u našem radu, vjerujem, samo s jednim ciljem, da bude dobro.

U službi provincijske tajnice imala sam s. Karolinu Bašić, koja je uvijek bila na raspolaganju Provinciji i meni osobno. Svojom točnošću, preciznošću i marnim radom ulijevala je sigurnost provincijskoj upravi. Smislom za humor često je razbijala mučne situacije i pomogla nam doći do bitnog. Hvala ti, draga s. Karolina, u tebi sam ponekad gledala odgojiteljicu iz kandidature i to mi je pomagalo zastati i vidjeti bitno, a nosila me sigurnost da sve što radiš, činiš iz ljubavi.

Kako se zahvaliti osobi s kojom sam najviše radila a ponekad se karala, za koju ni u jednom trenutku nisam posumnjala da ono što radi ne radi dobro. Hvala ti, draga s. Senka, za sve što si kao brižna Marta u

službi provincijske ekonome činila za Provinciju, za svaku sestru i za mene osobno. Tvoj smisao za ljepotu, sklad i umjerenost, a iznad svega skromnost, davalo mi je snage i povjerenja da ćemo sve započeto Božjom pomoću i završiti, a što je isto tako važno - biti u financijskom plusu. Hvala ti što si svojom dobrotom dobro drugima činila.

Hvala vama, drage sestre odgojiteljice u Hrvatskoj i DR Kongu, koje ste odgajanicama i mladim sestrama, pokazivale put ulaska u redovnički život, što ste ih učile kako se zajednicu voli i kako se u njoj ostvaruje svoje poslanje.

Da znanje jezika nije uvijek najvažnije i da je jezik ljubavi i samoprijegora važniji, pokazala je s. Françoise koja je, ne poznajući hrvatski jezik ipak prihvatile biti povjerenica sestara u Misiji. *Jer bitno se srcem vidi*, kaže mali princ. Hvala ti, draga sestro, što si imala hrabrost preuzeti tu važnu ulogu i biti spona između sestara u Misiji i Provincijske uprave i Provincije. Ulogu povjerenja vršiš u punom smislu riječi. Tvoja ljubav, otvorenost i hrabrost *smotati šator* daje sigurnost da ćeš i dalje voditi Misiju i u nepoznato s povjerenjem u Božju dobrotu i pomoć.

Hvala kućnim predstojnicama s kojima sam dijelila ulogu animiranja zajednice i bez kojih bi slika zajednice bila u potpunosti drugačija. Mnogo puta ste zanemarujući sebe, drugima darovale svoje vrijeme, pažnju i znanje.

Hvala uredničkom vijeću Odjeka koje je pisanim riječju marno pratilo život Provincije.

Sestrama provincije zahvaluju izričem preko vas prisutnih ovdje na Kapitulu. Živima za svako dobro, posebno ono nevidljivo u skrovitosti i tišini, za svaki vapaj upućen Bogu, a pokojnima za primjer svjedočenja životom.

Riječima iz Zaključnog dokumenta vrhovnoga kapitula završavam izlaganje sa željom da nas Kristova ljubav uistinu obuzme i vodi kako bi suočili Njemu živjele dostoјno svoga poziva i odgovorile potrebama našeg vremena. "Ljubav nas Kristova pokreće da budemo nove osobe, s obnovljenom samobitnošću. Po njegovoj smrti i uskrsnuću oslobođeni smo potrebe pouznavati se samo u vlastite snage. (...)

Susret s Kristom mijenja naše sagledavanje i vrednovanje stvarnosti, te nam omogućuje da se otvorimo Duhu koji prosvjetljuje našu sadašnjost, čini da ju živimo sa žarom i potiče nas da u nadi prigrimo budućnost." (Ljubav nas Kristova obuzima, 4).

s. Andrea Nazlić,
provincijska predstojnica

Zahvala u ime Provincijskog vijeća

Draga s. Andrea!

Osobno i u ime članica Provincijske uprave izričem Ti zahvalnost za zajedničku suradnju kroz proteklo šestogodište. Koliko si god mogla, trudila si se s nama učiniti najbolje što je bilo moguće, za cijelu Provinciju i za svaku sestruru. Nije uvijek bilo lako i jednostavno, ali smo nastojale tražiti najprije *Kraljevstvo Božje i pravednost njegovu*.

U znak zahvalnosti predajemo Ti ovu sliku punu simbolike: maslina – znak mira, cvijet – znak ljepote i otvorenosti, a magarčić – znak poniznosti i upornosti. Ustrajno si se zauzimala za dobrobit Provincije. Uvjereni sam da molitva i požrtvovnost sestara nisu izostajale.

A sada, kada svoja ramena i dušu rasteretiš od ovog bremena, kreni na novi put, i dalje budi na pomoć sestrama i Provinciji.

U ime svih nas ovdje prisutnih i cijele Provincije izričem Ti od srca hvala!

Neka Te Gospodin uvijek prati svojim mirom i blagoslovom.

s. Senka Jenjić, *provincijska savjetnica i ekonoma*

Otkrivanje biste don Ante Alfirevića

Udruga Podvorje i Župa sv. Jurja - Kaštel Sućurac - organizirali su 28. siječnja 2022. godine svečano otkrivanje biste don Ante Alfirevića. Prigodno euharistijsko slavlje predslavio je mons. Marin Barišić u koncelebraciji s rektorom Međubiskupijskoga sjemeništa u Zagrebu i predstavnikom Hrvatske pokrajine Družbe Isusove. Svečanosti su nazočile s. Milka Čotić i s. Lidija Bernardica Matijević koje je organizator gosp. Milivoj Bratinčević u svom uvodnom obraćanju pozdravio, napomenuvši pritom da je don Antina nećakinja bila naša pok. s. Asumpta Alfirević.

Organizator je iznio glavne crtice njegova života, istaknuvši da je rođen 1875. godine u staroj kamenoj kući nedaleko postavljene biste. Djedinjstvo i školovanje proveo je u rodnom mjestu i u Splitu, gdje stupa u tadašnje Biskupijsko sjemenište. Kasnije postaje svećenikom Družbe Isusove. Don Antu životni put vodi u Zagreb, Rim, Sarajevo, te ponovno dovodi u Split gdje djeluje kao duhovnik katoličke mladeži, osnivač prvih katoličkih društava i časopisa. Hrvatska svijest, bliska pravaškim idejama, osporava mu djelovanje u Splitu. No, njegovo poimanje poziva i poslanja bilo je izvan granica koje su postavljali *moćnici* ovoga svijeta. Ostavio je neizbrisiv trag u

odgoju sjemeništaraca i mladeži koju je pratio u društvenom životu. Mnogobrojni objavljeni članci, rasprave i kritički osvrti, kao i društva i zaklade koje je osnovao i vodio, svjedoče o bogatstvu don Antinog duhovnog života.

Premda su prošle 82 godine od njegove smrti, mještani Kaštel Sućurca sa zahvalnošću i ponosom čuvaju spomen na svoga don Antu i dobro koje je učinio. Bista, koju je izradio akademski kipar Kažimir Hraste, postavljena je uz bistu još jednog domoljuba i mučenika, fra Bernardina Sokola. Svečanost je bila medijski popraćena, a tiskana je i publikacija s kratkim životopisom don Ante Alfirevića.

s. Lidija Bernardica Matijević

Iskustvo redovničkoga života u različitosti kultura

S velikim zadovoljstvom dijelim s vama iskustvo i osjećanje nakon četiri mjeseca života u našem provincijskom sjedištu na Lovretu, gdje smo stigle kako bismo bolje upoznale Provinciju, učile hrvatski jezik i dijelile iskustvo življenja redovničkog života u različitosti kultura. Također, imale smo radost sudjelovanja, po prvi put, u slavlju Provincijskog kapitula od 21. do 26. veljače 2022. godine. Rad i odluke Kapitula ohrabrike su nas u našem životu u Misiji. Mi, s. Françoise i s. Emilienne, spremne smo za povratak u sestrinsku zajednicu u DR

Kongu, a s. Theresita i s. Gisèle ostaju na Lovretu kako bi učile hrvatski jezik i pripremale se za pohađanje teološkog studija u Splitu.

Drage sestre, doista smo vam zahvalne za iskustvo zajedničkog života. Puno hvala za sve i neka vas Bog blagoslovi!

Tijekom proteklog vremena (na)učile smo čitati, pisati i razgovarati na hrvatskom jeziku. Pri završetku tečaja položile smo ispit i dobjele diplomu: s. Theresita i s. Gisèle za položeni prvi, a ja za položeni drugi stupanj hrvatskoga jezika. Doista, razumijem već dosta, znam čitati i pisati, ali manje razgovaram. Syjesna sam da mi razgovarati hrvatski ide još teško, kao što ste i vi primijetile. Obećavam da će se truditi prakticirati naučeno. Malo po malo, nadam se da će ići.

Za boravka među vama aktivno smo sudjelovale u duhovnom životu zajednice, svako jutro na slavlju euharistije, svakodnevnoj zajedničkoj molitvi, mjesечnim duhovnim obnovama, u vidu hranjenja naše vjere i ustrajnosti u redovničkom životu. Iako nismo sve razumjele, u vjeri, nadi i ljubavi bile smo prisutne u svemu. Imale smo mogućnost dijeliti radosti u slavlju svetkovine Krista Kralja, radosti Božića i dočeku Nove 2022. godine. Na naše čuđenje pucnjavom se u gradu odražavala radost Božića. Taj događaj kao i pljusak pucnjave povodom Nove godine podsjećali su nas na rat, napad i nesigurnost te krađu našeg prirodnog bogatstva.

Živjeli smo s vama radost zajedništva slavljenjem imendana i rođendana sestara, ali i teške trenutke prigodom smrti s. Edite i s. Virgine.

Iskusile smo hladnoću zime i naučile razlikovati dvije vrste vjetra, jugo i buru. Bura donosi puno studeni. U svemu smo iskusile da je Božja ljubav jača od ljudske i da je sve moguće onome koji Mu vjeruje i Njemu se utječe.

Posjetile smo naše sestre u drugim zajednicama u: Trpnju, Sinju, Kninu i dvjema u Splitu. Posebno smo bile radosne što smo susrele naše sestre Mirjam i Ivku, a iskustvo branja mandarina u sestrinskom polju u Trpnju silno nas je obradovalo.

Preporučamo se u vaše molitve i obećavamo vam naše. Iskreno molimo oproštenje za sve što nije bilo dobro. Naše iskreno hvala svim sestrama, a posebno s. Andrei i njezinom Vi-jeću za iskazano povjerenje, ukazanu nam pomoć u svakom pogledu, kako u duhovnom

tako i u moralnom i materijalnom. Veliko hvala našoj zajednici na Lovretu, na srdačnom dočeku, strpljenju i ispravljanju pogrešaka iz hrvatskog jezika. Vidjelo se da je ljubav jača nego naše slabosti. Nadamo se da će i nova Provincijska uprava imati jednako strpljenja i razumijevanja za nas.

Neka vam Gospodin stostruko vrati. Još jednom hvala puno za sve i do viđenja.

s. Emilienne Nankafu

JEKA IZ AFRIKE

Dan posvećenog života

Proglašenje Dana posvećenog života zaista je Duhom vođen čin pape sv. Ivana Pavla II. koji se u svojoj veličini tek kasnije mogao sagledati. Uostalom poznato nam je da u određenim trenucima ne možemo biti svjesni važnosti nekih događanja kojima smo istovremeno suvremenici i svjedoci. Svjedoci povijesti.

Tko bi mogao zamisliti da će se puno godina nakon uvođenja toga Dana, u Bukavu, u jednom kutu Afrike u prepunoj katedrali sakupiti stotine vjernika, muškaraca i žena posvećenih Gospodinu, da ga slave, mole mu se i zahvaljuju. S njima i uz njih sabralo se mnoštvo onih koji ih žele naslijedovati, po njihovu primjeru biti predani i posvećeni Gospodinu.

Događa nam se da ponekad zaboravimo važnost, sreću i ljepotu našeg poziva, te je dobro barem prigodno se podsjetiti na dar posvećenog života.

Već više godina mi sestre u Africi pomnjivo se dogovaramo oko proslave toga Dana, napravimo program rada i podijelimo uloge. U istom tjednu odredimo gdje ćemo poći, odabirući pri tom mjesto u kojima ima puno ljudske patnje. Nit vodilja takvog izbora je naša želja svojom redovničkom nazočnošću doprinijeti da se barem malo smanji patnja i bol naroda Božjega.

Ove godine odabrale smo tri mesta: Mugeri gdje gladni svaki dan dolaze na obrok; Mbobero gdje žive oni koji su nepravedno protjerani, koji su ostali bez kuće, polja i svega što su imali; Kabare, mjesto u kojem je smještena bolnica, rodilište. Među majkama ima puno onih koje ponekad i više tjedana čekaju na operativni zahvat jer nemaju sredstava te zapravo čekaju da im se netko *smiluje*. Mi im pomažemo *smanjiti čekanje* tako da podmirimo njihove račune.

Svaka zajednica u tom smislu daje svoj prilog, bez kojega bi naše djelo bilo neprovedivo. Uz iskazivanje pažnje majkama posjetile smo i dječji odjel na kojem smo vidjele oboljele malene, promijenjene boje i oblika jer je njihov organizam slabiji i bolesti podložniji.

Uz konkretni apostolat Dan posvećenog života slavimo i prigodnim predavanjima kojima se osvjetljavaju redovnički život i život Crkve. Naše je slavlje u biti blagoslov i radost našega *biti zajedno ili zajedno koračati* što od nas traži i Majka Crkva kako bismo u njezino ime koračale ususret čovjeku u potrebi.

s. Mirabilis Višić

Kizito i Anuarite

Pastoralni je rad s djecom lijepo i obogačujuće iskustvo življenja i prenošenje vjere novim generacijama. Upravo je rad sa skupinom Kizito-Anuarite (KA) jedan od takvih.

Tko su Kizito i Anuarite? Sveti Kizito je ugandski mučenik koji je imao samo 14 godina kad je ubijen zbog kršćanske vjere, a blažena Anuarite je mlada kongoanska redovnica koja je dala svoj život svjedočeći vjernost Kristu po življenu redovničkih

zavjeta. U DR Kongu rijetko koja župa nema skupinu nazvanu po ovim svjedocima i uzorima kršćanske vjere, jer se to drži vrlo važnim pastoralnim radom. Dosljedno tomu, u župi Nyantende i u Luhwinji naše sestre već nekoliko godina rade sa skupinom Kizito-Anuarite.

Povijest ovakvog pastoralata seže u 1979. godinu. Tada je grupa seminarista u Kinshasi uz podršku svećenika Michelom Gerarda osnovala katoličku akciju Kizito-Anuarite, u vidu buđenja i jačanja kršćanske svijesti kod djece. Uvidjeli su da primjer dvoje mlađih afričkih mučenika našeg vremena može biti snažan poticaj djeci za življenje kršćanske vjere. Slijedeći njihov primjer djeca, djevojčice i dječaci od 10 do 15 godina, usvajaju kršćanske vrednote i odrastaju u zrele i odgovorne osobe.

U djeci se na poseban način nastoji razvijati vrijednost solidarnosti. Dječacima se za uzor predstavlja Kizito koji je pred smrt vikao - *budite hrabri!*, dok djevojčice slijede savjet Anuarite - *poslušnost i činiti radost drugima*.

Solidarnost se posebno očituje u teškim trenucima bolesti ili smrti. Stoga djeca, prema Anuaritinu primjeru, pohađaju bolesne, starije osobe i one koje žive u

teškim uvjetima. Također običavaju poći u obitelji koje su ostale bez dragog člana. Može se reći da se tada svi mobiliziraju te svojom prisutnošću dijele i ublažavaju tugu u obitelji a materijalnim darom pomažu im u konkretnoj financijskoj potrebi.

Djecu učimo iskrenom prijateljstvu, prihvaćanju drugoga i suradnji u grupi. Poučavamo ih kako izbjegavati svadu, prepirke i riječi koje ne izgrađuju. Potičemo ih da bez mrmljanja prihvaćaju opomene i poticaj da se promijene. Uz socijalne vještine djecu se vodi i u duhovnom rastu kroz razvijanje ljubavi i spoznaje o vrijednosti molitve. S njima se moli zajedno u svim životnim situacijama.

Rad s djecom KA dinamičan je, ispunjen pjesmom, kreativnim igrami i posjetima drugima. Pripadnost skupini njih ispunjava radošću i ponosom jer slijede primjer svetaca. Dirljivo je slušati kad izgovaraju svoja obećanja te gledati s kojim ponosom nose rubac kao znak pripadnosti skupini. Plodnost i ozbiljnost njihova pristupa vidi se i u tomu što su od njih proizišla brojna redovnička zvanja. Neke naše sestre i odgajanice također su pripadale skupini Kizito-Anuarite. Dao Bog da od njih potekne puno novih zvanja.

s. Clara Mungu Oburha, *juniorka*

USKRSNE ČESTITKE

*Zdravo, zdravo, spasa cijeno,
zdravo Janje pomirbeno!*

*Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem.
Dajem vam ga, ali ne kao što ga svijet daje. (Iv 14,27)*

Neka nam Uskrsli bude primjer i poticaj za promicanje mira kojeg nam On jedini može dati. Zapišimo u svoja srca i djelujmo iz ovog uvjerenja: „On - on je mir!“ (Mih 5,4).

Miran i blagoslovjen Uskrs žele vam

sestre iz Frankfurta

* * *

Mir vama! (Iv, 20,19)

Prvi dar uskrslog Krista je mir – mir je toliko potreban našem vremenu. Mir je toliko potreban svakom ljudskom srcu. Neka uskrsli Krist ispuni naša srca mirom. Neka mir uskrslog Krista zavlada našim svijetom. Neka nam uskrsli Krist udijeli snagu da nastavimo putem prema boljem – mirnijem sutra – prema Kristu.

Sretan i blagoslovjen Uskrs žele

sestre iz Arbanasa, Zadar

* * *

Krist je razlog ljubavi
po kojoj možemo činiti velika djela u svom okruženju,
na svakom mjestu i u svakoj životnoj situaciji,
čak i onda kad to od nas iziskuje napor i žrtvu,
jer naš život ima smisla.

Pjevajući zajedno s Marijom Magdalrenom: Spasenje mi uskrslo
je, Krist moj i sve moje, sestrama, priateljima i dobročiniteljima
sretan Uskrs žele i čestitaju

sestre iz Dubrovnika

* * *

Drage sestre,

želimo vam da u miru i ljubavi dočekate svete dane Uskrsa te ih u svojim zajednicama u veselju sa svakom sestrom dijelite.

Mislila o. Ante Antića „da nas uskrsli Gospodin obdari darom svoje ljubavi, da samo tražimo što je Božje“ sretan vam Uskrs žele

sestre iz Vrbanićeve, Zagreb

* * *

*Ako pšenično zrno pavši na zemlju ne umre ostaje samo,
ako li umre donosi obilat rod. (Iv 12,24)*

Hvala ti, Gospodine, za plodove twoje žrtve na Kalvariji, na križu.
Svojom pobjedom nad smrću darovao si nam život u punini. Svojim
uskrsnućem ispunio si nas evanđeoskom snagom koja osmišljava
našu svakidašnjicu. Udijeli nam strpljivosti i poniznosti!
Sestrama sretan i blagoslovljen Uskrs žele

sestre iz Kaštel Lukšića

* * *

*Ovo je dan što ga učini Gospodin:
kličimo i radujmo se u njemu, aleluja!*

Drage sestre! Neka nam uskrsno jutro doneše radost života, te
učvrsti našu vjeru, nadu i ljubav.
Sretan i blagoslovljen Uskrs žele

sestre iz Imotskog

* * *

*O Marijo što je oko vidjelo tvoje?
Grob vidjeh živoga Boga i slavi Njega Uskrsloga.
Dva anđela bijela i platno Božjeg tijela.
Uskrsnu Krist moje ufanje... (Iz vazmene Posljednice)*

Marija Magnalena, pošto je vidjela Uskrslog Krista, pošla je žurno
javiti učenicima. I mi, u bijelim haljinama anđela dijelimo radost
Uskrsa svima oko nas, i onima daleko. Našom molitvom možemo
doći do svih izgubljenih, do onih u skrovištima, bolnicama, gro-
bljima. Krist je uskrsnuo i trajno živi s nama. On, nada naša!
Sestrama, dobročiniteljima i čitateljima Odjeka želimo sretan i
blagoslovljen Uskrs.

Vaše sestre iz Trpnja

* * *

Uskrsnuo je!

Isus nam svojom mukom i uskrsnućem pokazuje koliko je Otac
dobar prema nama. Dao nam je svog jedinog Sina da nas spasi od
grijeha, a svojim uskrsnućem nudi nam novi Život.

Trudimo se biti blagoslovljeni da se Kristova prisutnost nastani u
našim životima.

Neka nam bude blagoslovljen Uskrs!

Sestre s Lovreta

* * *

Drage sestre,

Neka nas vodi Riječ Božja, neka nas usmjerava i neka nas zauvijek
čuva u Njemu.

Sretan Uskrs žele

sestre iz Sinja

* * *

Uskrslji Gospodin nam je svojim uskrsnućem pokazao put u nebo.
Snagu tog uskrsnuća radosno svjedočimo kroz život, jer snaga
Uskrsnuća je u nama.

Sretan i blagoslovjen Uskrs!

Sestre s Jordanovca, Zagreb

* * *

Danas se cijela zemlja raduje!

Krist je uskrsnuo i pobijedio smrt! Aleluja!

Neka nas svjetlost Kristova uskrsnuća ispunji mirom i radošću i
neka nam učvrsti nadu i vjeru u bolje sutra.

Svim sestrama sretan i blagoslovjen Uskrs žele i čestitaju

sestre s Dobroga, Split

* * *

Zašto tražite Živoga među mrtvima?

Nije ovdje, nego uskrsnu! (Lk 24,5-6)

Sretan i blagoslovjen Uskrs sestrama i čitateljima Odjeka žele

sestre s Paga

NAŠI POKOJNICI

S. M. Roza Totić

*Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista,
Otac milosrđa i Bog svake utjehe! (2 Kor 1,3)*

Okrijepljena svetim sakramentima, dana 17. ožujka 2022. u Splitu, u 88. godini života i 55. redovništva blago je u Gospodinu usnula naša sestra Roza Totić.

Sprovod drage nam pokojnice bio je u petak 18. ožujka u 14 sati u Splitu na groblju Lovrinac. Sveta misa zadušnica slavila se nakon sprovođanja u samostanskoj kapeli na Lovretu.

Oproštajni govor

S. Roza Totić, okrijepljena svetim sakramentima, tihom i neprimjetno kako je i živjela, završila je svoj zemaljski hod u zoru 17. ožujka 2022. godine.

S. Roza, krsnim imenom Boja, rođena je 10. studenog 1934. godine od oca Blaža i majke Marije u mjestu Maovice, a krštena u župi Gospe od Ružarija u Vrlici. Godine obilježene neimaštinom i neizvjesnošću, za Bojinu obitelj bile su dodatno teške: polubrat s. Roze nestao je u strahotama Križnog puta, a kasnije je majka doživjela smrt još jednog sina koji je umro kao dijete od šest godina. Utjehu je obitelj pronašla samo u vjeri i poštenom životu.

Do odlaska u samostan Boja je živjela s roditeljima i mlađim bratom u roditeljskom domu. Godinu novicijata započinje na blagdan Male Gospe 1967. godine, prve zavjete polaže 9. rujna 1968., a doživotne 25. kolovoza 1973. godine u Splitu.

S. Rozu smo poznavali kao jednostavnu i tihu sestruru. Iako shrvana teškom bolešću, nije bila zahtjevna niti se tužila na bol. Cijeli svoj radni vijek obavljala je dužnost uređivanja rublja. Franjevački samostan u Kninu, Sinju, Makarskoj, na Poljudu, kao i Zadarsko sjemenište bile su njezine podružnice, a u neke od njih premješтana je čak i po dva puta. Posljednja

podružnica bila je Lovret, gdje će u praonici djelovati do 2012. godine, a potom se zbog starosne dobi i bolesti povući. Voljela je svoju dužnost. Često bi provjeravala je li sve u redu u peglaoni, je li isključena pegla, stoji li sve na svome mjestu. Uvijek rado razgovarala je s nama, mlađim sestrama, kad bismo tijekom novicijata bile na dužnosti u praonici. Uz neobavezan razgovor jednim bi okom promatrala jesmo li dobro peglale. Nije to bila kontrola, nego dobromanjerna pomoć. Kako je svoj život provela u sjemeništima, imala je onu tihu, nemametljivu sestrinsku brigu za mlade koji žive u svome svijetu i rješavaju svoje probleme. Često bi spominjala kako treba paziti na urednost, dnevni red i izvršavanje dužnosti. U pravom trenutku znala je izgovoriti riječ potpore koja je puno značila. Vidjela je prikrivenu suzu i brigu na licu. Na tome su joj zahvalne mnoge nekadašnje postulantkinje i novakinje.

U zadnjim godinama života proživjela je tešku bolest. Uvijek samozatajna, nije puno govorila o bolovima i bolesti. Ako bi je netko priupitao, odgovarala je kratko, bez puno riječi i žaljenja. Posljednji mjeseci su joj bili jako teški. Fizički slabija, morala je ostati u postelji. No, to je nije sprječavalo da bude informirana o događajima u kući. Kad bi je sestre posjetile, savjetovala bi ih, imajući pravu mjeru i znajući što je komu potrebno reći.

S. Roza se preselila u vječnost okružena brižnošću sestara koje su je njegovale. Molitva zajednička i osobna koju je ponavljala ne samo u kapeli, nego i hodajući hodnicima, sigurno je pomogla da njezin prijelaz bude prirodan i tih. Dio njezine povijesti utkan u našu zajednicu, ostaje primjer i podsjetnik da se može skromno i tihu živjeti, a ipak ostaviti neizbrisiv trag u sjećanjima bližnjih.

Hvala ti, s. Roza, za tvoju prisutnost u našim životima.

Tvojoj prvoj obitelji: bratu, nevesti, nećacima i nećakinjama, kao i njihovoj djeci, izražavam u ime zajednice Školskih sestara franjevaka iskrenu sućut.

Svetlost vječna svjetlila joj! Počivala u miru Božjem! Amen.

s. Lidija Bernardica Matijević, *provincijska predstojnica*

Izrazi sućuti

Otišla je žena blaženoga lica
i u svakom smislu Božja službenica.
Srca naša ostavila je puna nade
dok se preko lica jedna suza krade.

Dala si je truda da svakog nazove,
da nam uljepša i dane i snove.
Riječi su joj bile vrijednije od zlata
jer joj je Božanska milost sa nebesa data.

Veliki je Blagoslov za sve nas bila
i svakom bi ona pomogla podignuti polomljena krila.

Ohrabrujuće je bilo znati da netko zaista iskreno za tebe Gospodina moli,
da te uvijek bodri, da osjećaš da te voli.

Bilo je sa njom puno smiješnih anegdota,
to je taj Blagoslov, to je ta ljepota.
A *mića mića* je njena miljenica bila
i ako najmanja za nju je posebno mjesto u svome srcu skrila.

Imala je ona i legendu svoju
i najsretnija bi bila kad bi došo' kući i bio na broju.
Njihovi bi razgovori bili puni radosti,
puni sjete kao da je još dječarac, kao da je još dijete.

Na svoga brata nikad zaboravila nije
bili su to tiki razgovori koje sestra i brat razumije,
Božić i Uskrs bili bi dani kad je kuća u gužvi i galami,
a ona bi zvala po nekoliko puta
da li su svi stigli kući da netko ne zaluta.

Ma znala je ona svačiju manu al' svakom bi ona podržala stranu
i onom tko govori i onom tko uvijek šuti
je ona podvući se crti.
Za svakog baš svakog je vrijeme odvojila
i nikad se ona nije umorila.

Ponizna i skromna, a bogata ljubavlju i dobrotom,
uvijek nas je usmjeravala duhovnim životom.
Ostavila je plodno sjeme u životima i srcima svima nama
kao časna, kao čovjek, kao dama.

Pošla je njena kršćanska, duša pošla s ovoga svijeta
u susret Gospodinu svome u prostranstva Njegovih planeta.
Pošla si onom koji te stvorio
koji je duh svoj na tebe izlio.

Podi kršćanska dušo, podi s ovoga svijeta
neka te u MIR Gospodnji povede andela cijela četa.
Od srca ti hvala,
za sve ti hvala, teta.

Nećaci i nećakinje

Sestre naše Družbe

- S. M. Lavrencija Salib Zaki**, živjela 75 godina, u Družbi 51 godinu preminula 22. prosinca 2021., Aleksandrija, Egipat
- S. M. Julijana Damljanović**, živjela 81 godinu, u Družbi 61 godinu preminula 15. siječnja 2022., Livno
- S. M. Marija Vučić**, živjela 91 godinu, u Družbi 64 godine preminula 1. veljače 2022., Mostar
- S. M. Mariana Villalba**, živjela 91 godinu, u Družbi 63 godine preminula 5. veljače 2022., Formosa
- S. M. Petrina Kostelec**, živjela 84 godine, u Družbi 64 godine preminula 6. veljače 2022., Repnje
- S. M. Veronika Tipurić**, živjela 73 godine, u Družbi 53 godine preminula 6. ožujka 2022., Rim
- S. M. Amalija Kolobarić**, živjela 80 godina, u Družbi 61 godinu preminula 7. ožujka 2022., Kloštar Ivanić
- S. M. Roza Totić**, živjela 87 godina, u Družbi 54 godine preminula 17. ožujka 2022., Split

Rodbina sestara

- Théodore Ganywamulume Karhahya**, otac s. Marie Noëlla, preminuo 6. prosinca 2021.
- Ruža Tabak**, sestra s. Leonite i s. Mirje Tabak, preminula 30. prosinca 2021.
- Mara Bilić**, sestra s. Borislave Kovač, preminula 2. siječnja 2022.
- Ana Milanović**, sestra s. Genoveve Milanović, preminula 7. siječnja 2022.
- Danica Vojković**, majka s. Melanije, preminula 8. ožujka 2022.
- Marko Protrka**, brat s. Tabite, preminuo 8. ožujka 2022.
- Ante Piplović**, brat s. Ivke, preminuo 21. ožujka 2022.

Zahvale

Život je kratak i prolazan, i za svakog čovjeka pun tajne. Koliko god smo svjesni stvarnosti smrti kojoj nitko umaći ne će, ona nas uvijek iznenadi.

Moj otac Théodore Ganywamulume rođen je 1946. u obitelji s četvero djeca. Kršten je krizman i sklopio je brak (1978. godine) u župi Svetih ugandskih mučenika u Ciheranu. Trudio se odgajati djecu u kršćanskom duhu kršćanskom, zdravom odnosu prema svijetu i življenju odgovorne slobode.

Srednju školu je završio 1960. godine. U želji da bude na korist drugima nastavio je školovanje na Višoj školi za bolničare. Posao ga je vodio iz jednog sela u drugo te je živio u stalnom premještanju. U prosincu 2019. godine njegovo se zdravlje pogoršalo, ali unatoč zdravstvenim poteškoćama nije prestao služiti drugima. Kad je bolest uznapredovala prekinuo je s radom i postao ovisan o pomoći svojih kolega i sina, koji je također bolničar. Tijekom kolovoza 2021. bolest je uzrokovala paralizu koja ga je pratila do smrti. Preselio se u vječnost 6. prosinca 2021. u bolnici u Nyantendeu, predavši dušu Ocu nebeskom.

Počivaj u miru, dragi tata, neka ti je laka zemlja naših predaka! Cijela naša obitelj iskreno zahvaljuje zajednici koja nam je bila blizu i na pomoći sve vrijeme bolesti našeg oca, u vrijeme smrti i njegova pokopa. Pratila nas je i pomagala duhovno, moralno i materijalno. Neka je Gospodin blagoslov!

s. Marie Noëlla Neema Ganywamulume

Drage sestre!

U noćnim satima 30. prosinca 2021. godine, ispráćena molitvom i ljubavlju svojih najmilijih, naša draga sestra Ruža preselila se svomu Bogu, kojega je svojim životom, molitvom i marnim radom cijelog života slavila.

Kao drugo dijete od nas desetero, a najstarija sestra, uvijek se prema svima nama odnosila brižno i s puno ljubavi. Tu svoju lijepu osobinu brižnosti i nježne ljubavi iskazivala je, ne samo prema svojoj obitelji, obiteljima braće i sestara i široj obitelji, nego i prema svim ljudima koje je susretala na svom životnom putu: prema starijim i nemoćnim osobama koji su ostali živjeti sami u našem selu, prema susjedima na Brdimu... a osobito prema potrebitima. I tako do zadnjega

svoga učinjenog koraka na ovoj zemlji! Nakon što je udijelila nešto siromašnjem susjedu, pala je i od tog dana nije se više ustala. Tako je drag Bog odredio. Poučila nas je i zadnjim svojim dobrim djelom!

Naša draga Ruža je imala lijepi smisao za humor, svakom se radovala, sa svojim mužem Nediljkom svakodnevno molila ružarij, pa je i njezina obiteljska kuća bila prava oaza mira i zadovoljstva. Svi smo mi bili njezina velika radost, a osobito od Boga darovano joj četvero djece, desetero unučadi i četvero praunučadi.

Zbog epidemije korona virusa, tiki sprovod je bio u našem selu Kamenskom u krugu obitelji i uz euharistijsku žrtvu i molitve najmilijih i nekolicine okupljenih.

Svima vama, drage sestre, kao i prijateljima naše obitelji i Zajednice koji ste svojom molitvom ispratili našu sestru, a nama izrazili svoju sućut, od srca hvala! Dobri Bog neka svima za svako učinjeno dobro obilato uzvrati!

Vaše s. Leonita i s. Mirja Tabak

U ime svoje i mojih sestara Ljube i Nevenke, supruga Joška, sinova Mile i Mirka s njihovim obiteljima, velika hvala časnim sestrarama, rodbini, znancima i prijateljima na ispraćaju na posljednje zemaljsko počivalište moje sestre Mare. Hvala joj za svako učinjeno dobro djelo. Neka počiva u miru Božjem i zagovara nas kod Gospodina.

Doviđenja, draga moja sestra Mare,

tvoja Andja s. Borislava Kovač

Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre živjet će (Iv 11,25).

Drage sestre,

svidjelo se Gospodinu pozvati moju sestru Anku. Okrijepljena utjehom vjere preselila se u puninu života. Cijelog života nije joj nedostajalo križeva, ali oslonjena na zagovor i zaštitu Blažene Djevice Marije, sve je primala s vedrinom i mirom. U ime svoje i obitelji zahvaljujem za molitve, izraze sućuti a sestraru iz Sinja za ispraćaj na posljednje zemaljsko počivalište. Svoju pokojnu sestru Anku i rodbinu preporučam u molitve,

zahvalna s. Genoveva Milanović

U ponedjeljak, 21. ožujka 2022. godine nakon teške bolesti tiho se preselio u vječnost moj dragi brat Ante. Kroz ovo sveto vrijeme Gospodin ga je pročistio patnjama i bolima. Zahvalni smo Bogu za njega, njegov život i predanje za obitelj i Domovinu. Ostavio nam je primjer čovjeka poštena, nesebična, pobožna i vrlo radišna.

Isus je rekao: *Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada* (Iv 11,25-26). Vjerujemo Isusu i njegovim riječima nade i utjehe.

Drage sestre, u ime svoje obitelji i moje osobno zahvaljujem svakoj od vas na izrazima sućuti, molitvi i za ispraćaj mog dragog brata Ante na njegovo posljednje zemaljsko počivalište. Vjerom i nadom u uskrsnuće preminulih, svima vama, drage sestre, želim radostan Uskrs!

s. Ivka Piplović

U utorak 8. ožujka 2022. preminula je moja draga majka - ona po čijem sam životu primila život.

Zahvalna sam svima koji su je molitvom i prisutnošću ispratili na posljednje ovozemaljsko počivalište i koji sa mnom suo-sjećaju. Bila je velika žena i plemenita majka, i vjerujem da je svoj počinak našla u Bogu, Ocu milosrđa. Iz te vjere proizlazi milost prihvaćanja njenog, za mene preranog, odlaska.

Vaša s. Melania Vojković

PRILOZI

Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan (Lk 6,36)

Ostati na putu milosrđa s onima koji pate

Poruka pape Franje za 30. Svjetski dan bolesnika

Kada čovjek zbog bolesti doživi slabost i patnju u vlastitome tijelu, srce mu se nekako stisne, strah poraste, pitanja se množe, a pitanje o smislu svega što se događa nameće se s većom hitnošću. (...) Podsjecam, u vezi s tim, da blizina bolesnicima i pastoralna skrb za njih nije zadaća samo pojedinih svećenika koji se tome posebno posvećuju; posjećivanje bolesnikâ Kristov je poziv upućen svim njegovim učenicima. Koliko samo bolesnih i starijih ljudi živi kod kuće i čekaju da ih netko posjeti! Služba utjehe zadaća je svakog krštenika koji se spominje Isusovih riječi: „oboljeh i pohodiste me“ (Mt 25, 36).

Draga braćo i sestre,

sveti Ivan Pavao II. ustanovio je prije 30 godina Svjetski dan bolesnika kako bi u Božjem narodu, katoličkim zdravstvenima ustanovama i civilnome društvu osvijestio važnost posvećivanja pozornosti i pažnje bolesnicima i onima koji o njima brinu.¹

Zahvalni smo Gospodinu za napredak koji je u tim godinama postignut u partikularnim Crkvama diljem svijeta. Učinjeni su mnogi pomaci, ali još je dug put do toga da se osigura da svi bolesnici, kao i oni koji žive u mjestima i situacijama velikog siromaštva i marginaliziranosti, dobiju potrebnu zdravstvenu skrb, kao i pastoralno praćenje koje im može pomoći da svoju bolest žive u jedinstvu s raspetim i uskrslim Kristom. Neka nam 30. svjetski dan bolesnika, čija se završna proslava zbog pandemije neće održati kako je planirano u Arequipi u Peruu, već u Bazilici svetog Petra u Vatikanu, pomogne rasti u blizini i služenju bolesnima i njihovim obiteljima.

1. Milosrdni kao Otac

Tema izabrana za ovaj 30. dan bolesnika: „Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan“ (Lk 6,36), potiče nas, prije svega, da svoj pogled upravimo Bogu „bogatom milosrđem“ (Ef 2,4), koji na svoju djecu uvijek gleda s očinskom ljubavlju, pa i kada se udalje od njega. Milosrđe je, naime, Božje ime *par excellence*, koje izražava njegovu narav ne kao povremeni sentimentalni osjećaj, već kao silu koja je prisutna u svemu što On čini. Ono objedinjuje u sebi snagu i nježnost. Stoga možemo s oduševljenjem i zahvalnošću reći da Božje milosrđe

¹ Usp. Sveti Ivan Pavao II., *Pismo kardinalu Fiorenzu Angeliniju, predsjedniku Papinskog vijeća za pastoral zdravstvenih djelatnika, prigodom ustanovljenja Svjetskog dana bolesnika* (13. svibnja 1992.).

ima u sebi i dimenziju očinstva i dimenziju majčinstva (usp. Iz 49, 15), zato što se On brine za nas snagom oca i nježnošću majke, uvijek željan podariti nam novi život u Duhu Svetome.

2. Isus – Očevo milosrđe

Najveći svjedok Očeve milosrdne ljubavi prema bolesnima je njegov jedinorođeni Sin. Koliko nam puta evanđelja govore o Isusovim susretima s bolesnicima pogodenim raznim bolestima! On je „obilazio... svom Galilejom naučavajući po njihovim sinagogama, propovijedajući evanđelje o Kraljevstvu i liječeći svaku bolest i svaku nemoć u narodu“ (Mt 4, 23). Možemo se zapitati: otkud ta Isusova posebna pažnja prema bolesnicima, do te mjere da ona postaje i glavno djelo u poslanju apostolâ, koje je Učitelj poslao da naviještaju evanđelje i liječe bolesne? (usp. Lk 9, 2).

Jedan mislilac dvadesetog vijeka sugerira nam koji je razlog tomu: „Bol potpuno izolira i iz te apsolutne izolacije izvire poziv drugome, zazivanje drugoga“.² Kada čovjek zbog bolesti doživi slabost i patnju u vlastitome tijelu, srce mu se nekako stisne, strah poraste, pitanja se množe, a pitanje o smislu svega što se događa nameće se s većom hitnošću. Kako ne spomenuti, u vezi s tim, brojne bolesnike koji su tijekom pandemije posljednju fazu života proživjeli sami na odjelu intenzivne njege, zasigurno pod paskom velikodušnih zdravstvenih djelatnika, ali daleko od najbližih i najvažnijih ljudi u svom zemaljskom životu? Zato je toliko važno imati uz sebe svjedočke Božjeg milosrđa koji po uzoru na Isusa, milosrđe Očevo, izlijevaju melem utjehe i vino nade na rane bolesnika.³

3. Doticati Kristovo trpeće tijelo

Isusov poziv da budemo milosrdni poput Oca ima posebno značenje u odnosu na zdravstvene djelatnike. Mislim na liječnike, medicinske sestre i tehničare, laboratorijske tehničare, ljude koji pomažu u liječenju i njezi bolesnika, kao i na brojne volontere koji svoje dragocjeno vrijeme posvećuju onima koji pate. Dragi zdravstveni djelatnici, vaše služenje oboljelima, vršeno s ljubavlju i kompetentnošću, nadilazi granice profesije i postaje poslanje. Vaše ruke, koje dotiču tijelo Krista patnika, mogu biti znak milosrdnih ruku Očevih. Budite svjesni velikog dostojanstva svojega zvanja, kao i odgovornosti koju ono sa sobom nosi.

Blagoslivljamo Gospodina za napredak postignut u medicinskoj znanosti, osobito u ovo posljednje vrijeme: nove tehnologije razvile su terapijske metode koje su vrlo korisne za pacijente; istraživanja nastavljaju davati vrijedan doprinos prevladavanju starih i novih patologija; rehabilitacijska medicina uvelike je razvila svoja znanja i vještine. Sve to nas, međutim, ne smije natjerati da zaboravimo jedinstvenost svakog pacijenta, s njegovim dostojanstvom i njegovim slabostima.⁴ Bolesnik je uvijek važniji od svoje bolesti i zato nije dan terapijski pristup ne može se odvojiti od slušanja pacijenta, njegove povijesti, njegovih tjeskoba i strahova. Čak i kada nije moguće izliječiti, uvijek se može pružiti skrb, tješiti i izraziti blizinu usredotočenu više na osobu nego na njezinu bolest. Izražavam stoga svoju

2 E. Lévinas, »Une éthique de la souffrance«, u *Souffrances. Corps et âme, épreuves partagées*, priredio J.-M. von Kaenel, Autrement, Pariz 1994., str. 133-135.

3 Usp. CEI, *Messale Romano*, 2020, Prefazio Comune VIII, *Gesù buon samaritano*.

4 Usp. Govor članovima Nacionalnog saveza komorâ kirurških liječnika i stomatologâ, 20. rujna 2019.

nadu da će se u sklopu izobrazbe zdravstvenih djelatnika dati i prilika za razvoj sposobnosti slušanja i odnosa s drugima.

4. Mjesta u kojima se pruža skrb – kuće milosrđa

Svjetski dan bolesnika također je zgodna prigoda da svoju pozornost usmjerimo na mjesta u kojima se pruža skrb. Milosrđe prema bolesnicima, tijekom stoljeća, nagnalo je kršćanske zajednice da otvaraju "svratišta milosrdnog Samarijanca", u koje se primalo i liječilo one koji su bolovali od svakovrsnih bolesti, a poglavito one koji, zbog siromaštva, socijalne isključenosti, neimaštine ili teškoća vezanih za liječenje određenih bolesti, nisu mogli riješiti svoje zdravstvene probleme. U takvim situacijama najveću cijenu plaćaju djeca, starije osobe i najranjiviji. Milosrdni kao Otac, nebrojeni misionari osim što su naviještali evandelje gradili su bolnice, ambulante i domove za skrb. To su dragocjena sredstva kojima je kršćansko milosrđe poprimilo vidljiv oblik, a Kristova ljubav, koju su svjedočili njegovi učenici, postala je vjerodostojnija. Tu ponajprije mislim na ljude u najsistemašnjim dijelovima svijeta, gdje se ponekad mora prevaliti velike udaljenosti da bi se došlo do zdravstvenih ustanova koje, unatoč ograničenim resursima, nude ono čime raspolažu. Pred nama je još dug put, a u nekim zemljama primanje odgovarajuće zdravstvene skrbi ostaje i dalje luksuz. Vidimo to, primjerice, u nedostatku dostupnih cjepiva protiv Covida-19 u siromašnim zemljama, ali još više u nedostatku lijekova za bolesti koje zahtijevaju mnogo jednostavnije lijekove.

Želio bih, u vezi s tim, ponovno potvrditi važnost katoličkih zdravstvenih ustanova: one su dragocjeno blago koje valja štititi i podržavati; zahvaljujući njima povijest Crkve označena je blizinom s najsistemašnjim bolesnicima i onima na koje su svi zaboravili.⁵ Koliki su utemeljitelji redovničkih obitelji odlučili čuti vapaj braće i sestara koji nisu imali pristup liječenju ili koji nisu bili dobro zbrinuti te se potpuno razdali u služenju njima! I dan-danas, pa i u najrazvijenim zemljama, njihova je prisutnost blagoslov, jer uvijek mogu ponuditi, osim brige o tijelu uz svu potrebnu stručnost, i ljubav u kojoj su bolesnik i njegovi članovi obitelji u središtu pažnje. U vremenu u kojem je raširena kultura odbacivanja i život nije uvijek priznat kao vrijedan prihvaćanja i življenja, te strukture, kao kuće milosrđa, mogu biti primjer u zaštiti i brizi za svaki, pa i najkrhkiji život, od njegova početka do prirodnog svršetka.

5. Pastoralno milosrđe: prisutnost i blizina

Tijekom ovih trideset godina pastoral zdravlja sve je više priznat kao bitna služba. Ako je najgora diskriminacija koju trpe siromasi – a bolesnici su oni koji oskudijevaju zdravljem – nedostatak duhovne brige, ne smije se propustiti ponuditi im Božju blizinu, njegov blagoslov i njegovu riječ, kao i slavljenje sakramenata i priliku za put rasta i sazrijevanja u vjeri.⁶ Podsjecam, u vezi s tim, da blizina bolesnicima i pastoralna skrb za njih nije zadaća samo pojedinih svećenika koji se tome posebno posvećuju; posjećivanje bolesnikâ Kristov je poziv upućen svim njegovim učenicima. Koliko samo bolesnih i starijih ljudi živi kod kuće i čekaju da ih netko posjeti! Služba utjehe zadaća je svakog krštenika koji se spominje Isusovih riječi: „oboljeh i pohodiste me“ (Mt 25, 36).

5 Usp. *Angelus* na Poliklinici "Gemelli" u Rimu, 11. srpnja 2021

6 Usp. Apost. pob. *Evangelii gaudium*(24. studenoga 2013.), 200

Draga braćo i sestre, sve bolesnike i njihove obitelji povjeravam zagovoru Marije, Zdravlja bolesnih, da, ujedinjeni s Kristom koji na sebe preuzima bol svijeta, nađu smisao, utjehu i povjerenje. Molim za sve zdravstvene djelatnike da, bogati milosrđem, uz odgovarajući njegu pacijentima pruže svoju bratsku blizinu.

Svima od srca podjavljujem svoj apostolski blagoslov.

Rim, pri sv. Ivanu Lateranskom, 10. prosinca 2021.,
spomen Gospe Loretske

Poruke prigodom Dana posvećenoga života 2022.

*Kardinal João Braz de Aviz, prefekt i José Rodríguez Carballo, OFM,
nadbiskup tajnik Kongregacije za ustanove posvećenoga života i
družbe apostolskog života uputili su poruku prigodom obilježavanja
26. Dana posvećenoga života koji se obilježava na blagdan Svićećnice.*

Predraga braćo i sestre,

u prigodi 26. Dana posvećenoga života imat ćemo radost sudjelovati na euharistijskom slavlju kojim će predsjedati papa Franjo u bazilici svetoga Petra. Sigurni smo da će u pojedinim zajednicama i u raznim biskupijama svijeta dan 2. veljače biti prigoda za susret označen vjernošću Bogu koja se očituje u radosnoj ustrajnosti mnogih muškaraca i žena, posvećenih muškaraca i žena u redovničkim, monaškim, kontemplativnim ustanovama, u svjetovnim ustanovama i u „novim ustanovama“, članova *ordo virginum*, pustinjaka, članova družbi apostolskog života svih vremena.

Poziv koji smo vam uputili prošle godine u ovoj istoj prigodi bio je da provodite u djelu duhovnost zajedništva (*Vita consecrata*, br. 46) kako biste bili tvorci jednoga općega bratstva i kako biste *sanjali kao jedinstvena ljudska obitelj* (*Fratelli tutti*, 8). Te su riječi na neki način pripremile crkveni hod koji smo nedavno započeli pod naslovom *Prema sinodalnoj Crkvi: zajedništvo, sudjelovanje i poslanje*.

Tako ćemo se u ovoj godini zadržati na drugoj riječi sinode kako bismo pozvali svakoga od nas da učini svoj dio, a to je upravo sudjelovati: neka se nitko ne isključuje i ne osjeća isključenim iz toga hoda; neka nitko ne misli: „to me se ne tiče“. Od svih se traži da uđu u „dinamizam uzajamnog slušanja, koji se vodi na svim razinama Crkve, uključujući čitav Božji narod“ (Papa Franjo Rimskoj biskupiji, 18. rujna 2021.).

Riječ je ponajprije o hodu koji predstavlja izazov za svaku zajednicu u njoj samoj kao vidljivom izrazu zajedništva ljubavi, odrazu trojstvenoga odnosa, njezine dobrote i njezine ljepote, koji može pobuditi nove snage da se možemo na konkretan način uhvatiti ukoštac sa sadašnjim časom. Ako se prisjetimo svoga poziva, iznova nalazimo radost što se osjećamo i što jesmo dio plana Ljubavi po kojem su druga braća i sestre prije nas i s nama stavili na

raspolaganje vlastiti život. Kolikog li zanosa na početcima naše povijesti poziva, kolikog li divljenja u otkriću da *Gospodin zove i mene* da bi ostvario taj san o dobru za ljudski rod! Oživimo i njegujmo svoju pripadnost zato što je – znamo to dobro – u opasnosti da s vremenom gubi na snazi, poglavito kad privlačnost onoga *mi* zamijenimo snagom svoga *ja*.

Prvi izraz sudjelovanja jest dakle pripadnost: ne mogu sudjelovati ako sebe doživljavam kao da sam ja *sve* i ne priznajem se *dijelom* zajedničkoga projekta i u meni se ne ukorijeni uvjerenje da „*ud i tijelo, da bi živjeli, moraju biti ujedinjeni*“ i da „*jedinstvo je veće od konfliktata, uvijek!*“ (Papa Franjo, audijencija od 19. lipnja 2013.).

Dok prolazimo taj crkveni hod, zapitajmo se, draga braćo i sestre, kakvo je slušanje u našim zajednicama: tko su braća, sestre koje slušamo i, prije toga, zašto ih slušamo. To smo pitanje, ponavljamo, pozvani postaviti svi, jer ne možemo se nazivati zajednicom poziva, a još manje zajednicom života, ako nema sudjelovanja pojedine sestre ili brata.

Uđimo u taj put čitave Crkve, s bogatstvom svojih karizmi i svojih života, ne skrivajući napore i rane, ojačani uvjerenjem da ćemo moći samo primiti i dati Dobro jer „posvećeni život se rađa u Crkvi, raste i može dati evanđeoske plodove samo u Crkvi, u toj živoj zajednici vjernog Božjeg naroda“ (papa Franjo, 11. prosinca 2021.).

Sudjelovanje će tada postati odgovornost: ne možemo izostati, ne možemo ne biti među drugima i s drugima, nikada, a još manje u ovom pozivu da postanemo sinodalna Crkva! I prije toga znamo dobro da sinodalnost započinje u nama: promjenom mentaliteta, osobnim obraćenjem, u zajednici ili bratstvu, u kući, na poslu, u našim strukturama, a zatim se širi na službe i poslanje.

Riječ je o dinamici utkanoj u naš život, to je kao neki odjek onoga prvoga odgovora na Očevu ljubav kojom smo zahvaćeni. Tamo, u toj dinamici poziva i prianjanja krije se korijen one sklonosti da budemo unutar procesa koji se tiču života zajednice i svake osobe, da u svojem tijelu osjećamo rane i očekivanja, da činimo sve što je u našoj moći počevši od toga da molitvom sve predajemo Bogu u ruke, da se ne klonimo truda i napora svjedočenja nade, spremni oprati samo kako bi se jačao onaj zajednički hod koji započinje slušanjem, što znači dati mjesta drugomu u našem životu, uzimajući zaozbiljno ono što je za njega važno.

Sudjelovanje tako poprima stil suodgovornosti koji, prije nego s organizacijom i funkcioniranjem Crkve, ima veze sa samom njezinom naravi zajedništva i njezinim krajnjim smislim, a to je misijski san da se dopre do sviju, da se posveti brigu svima, da se svi osjećamo braćom i sestrama, zajedno u životu i u povijesti, koja je povijest spasenja. Hodimo zajedno!

Povjeravamo svoje korake Mariji, ženi brižne skrbi, i na sve zazivamo Gospodinov blagoslov.

Vatikan, 25. siječnja 2022.

Kardinal João Braz de Aviz, prefekt
José Rodríguez Carballo, OFM, nadbiskup tajnik
Kongregacije za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskog života

* * *

Predsjednik Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života gospicko-senjski biskup Zdenko Križić i predsjednik Hrvatske redovničke konferencije o. Slavko Slišković uputili su poruku prigodom Dana posvećenog života 2022. godine.

Poštovane redovnice, redovnici i laici posvećeni u svijetu,
drage sestre i draga braćo u Kristu!

1. Prošle, 2021. godine proslavljen je dvadeset i peti Dan posvećenoga života koji se odlukom svetoga pape Ivana Pavla Drugoga od 1997. godine obilježava na blagdan Svijećnice. Takve obljetnice redovito prate prigodna slavlja i druga događanja. Međutim ovaj put to se nije dogodilo na uobičajen način jer su na prošlogodišnji Dan posvećenoga života u središtu naše pozornosti bile posljedice potresa u Petrinji, Sisku, Glini i okolici, kao i pandemija bolesti COVID-19, koja još uvijek traje. Potres je fizički dotaknuo jedan dio naše domovine, a duhovno nas je potresao sve. Bio je to događaj u kojem smo žalili za ljudskim žrtvama i materijalnom štetom zbog koje su mnoge obitelji ostale bez krova nad glavom, ali smo istodobno bili ganuti valom evanđeoske solidarnosti koju je Duh poticao u ljudskim srcima. Jedna od glavnih poruka koja je sa svih strana bila upućena stradaocima u potresu glasila je „Niste sami!“ i ta poruka treba vrijediti trajno.

Što se tiče pandemije bolesti COVID-19, možda smo se nadali da ćemo je se ove godine sjećati kao nečega što pripada prošlosti i da ćemo se vratiti u „normalan“ život. Ali to se nije dogodilo. Još uvijek čitav svijet zahvaćen je širenjem te bolesti, koja nam uz medicinske simptome otkriva i naše duhovno i moralno stanje. Budući da bolest ne pravi nikakve razlike među ljudima, ona s jedne strane u nama pobuđuje osjećaj sveopćega ljudskoga zajedništva, dok s druge strane naši različiti pristupi i stavovi prema istoj bolesti i njezinu liječenju pokazuju kako je naše zajedništvo klimavo ako se oslanja samo na naše ljudske odnose.

2. U tim okolnostima dogodila se u Crkvi jedna novost koja daje pečat ovogodišnjem dvadeset i šestom Danu posvećenoga života. Riječ je o sinodalnom hodu Crkve koji je započeo u listopadu 2021. godine, a zaključit će se biskupskom sinodom u listopadu 2023. godine. Taj hod, na koji nas poziva papa Franjo, ima u središtu pozornosti upravo samu temu *sinodalnosti*, što se vidi i u njegovu nazivu *Za sinodalnu Crkvu: zajedništvo, sudjelovanje, poslanje*. Ne treba tumačiti da sama riječ *sinoda* znači zajednički hod, pa je razumljivo da je prva od triju riječi koje opisuju narav sinodalne Crkve upravo *zajedništvo*. Ono je izvor iz kojega proistječe i temelj na kojem se grade druga dva pojma: *sudjelovanje i poslanje*. Svi smo pozvani promišljati, razgovarati, moliti i raditi na tome da što bolje upoznamo, oživimo i odjelotvorimo svijest da je svatko od nas na svoj način, kako kaže apostol Pavao, opremljen „za sveto djelo služenja, za izgrađivanje Tijela Kristova“ (Ef 4,12).

3. Prva faza sinodalnoga hoda u kojem slavimo i ovogodišnji Dan posvećenoga života obilježena je savjetovanjem s Božjim narodom u partikularnim Crkvama i osluškivanjem istoga. U tom kontekstu *Pripremni dokument* sinode potiče partikularne Crkve da se, među

ostalim, upitaju kako u sebi integriraju doprinos posvećenih žena i muškaraca (br. 28. i 30.). To isto pitanje iz perspektive posvećenih osoba možemo postaviti na sljedeći način: Što i kako mi kao posvećene osobe doprinosimo izgrađivanju Crkve, i to u konkretnim mjestima gdje živimo i radimo? U ovoj poruci promotrit ćemo to pitanje kroz prizmu triju navedenih riječi iz naziva ovoga sinodalnoga hoda: *zajedništvo, sudjelovanje i poslanje*.

4. *Zajedništvo* posvećenih osoba koje se ostvaruje u stvarnom zajedničkom životu u našim kućnim sestrinstvima i bratstvima vidljivo je svjedočanstvo kojim možemo doprinijeti izgrađivanju zajedništva mjesne Crkve. Poznato je da svakodnevni zajednički život podrazumijeva kušnje u kojima isplivaju na površinu i naše ljudske slabosti, pa je razumljivo da se na površini često uzburka i naše međusobno zajedništvo. Međutim pri tome ne smijemo zaboraviti da temelj našega zajedništva nisu samo naši međusobni odnosi. Naše zajednice nisu formirane na temelju krvnoga srodstva, bračne veze ili osobnih naklonosti, nego je temelj našega zajedništva Krist koji nas je pozvao i sabrao da ga slijedimo u različitim oblicima posvećenoga života. Jasno je da svaka ustanova posvećenoga života ima svoj način i kriterije kojima tijekom početne formacije razlučuje autentičnost poziva svojih kandidata, ali znamo da u temelju svakoga poziva стоји Krist. On je tako i za apostole izabrao one „koje je sam htio“ (Mk 1,13) i rekao im je „ne izabrate vi mene, nego ja izabrah vas“ (Iv 15,16). U svjetlu tih Kristovih riječi možemo nastaviti i reći da isto tako ni mi nismo izabrali jedni druge, nego nas je Krist svojim pozivom povezao sa sobom, a preko sebe povezao nas je i jedne s drugima. Prema tomu sestrinskim i bratskim životom u zajednici mi naše međusobno zajedništvo ostvarujemo kroz Krista, a njegovo zajedništvo jest zajedništvo ljubavi Presvetoga Trojstva, Oca i Sina i Duha Svetoga. U tom zajedništvu naše se osobnosti i različitosti ne dokidaju, nego ujedinjuju i to nas osposobljuje za sljedeći sinodalni korak: sudjelovanje.

5. *Sudjelovanje* o kojem se govori u kontekstu hoda za sinodalnu Crkvu možda se najbolje razumije kada se navede njegov praktični sinonim, a to je uključivanje. Drugim riječima, radi se o procesu koji se tiče svih i iz kojega nitko ne smije biti isključen niti se sam isključiti. Zajednice posvećenih osoba tu mogu dati svoj doprinos upravo polazeći od svoga oblika zajedničkoga života jer je on slika Crkve koja je po svojoj naravi sinodalna, kako stoji u naslovu drugoga dijela *Pripremnoga dokumenta*. Naše zajednice sastavljene su od osoba s raznim darovima, sposobnostima i službama. No, ako se u svom djelovanju raspršimo na individualne aktivnosti koje su objektivno dobre, ali međusobno nepovezane, sve to duhovno blago kao da se prospe pokraj puta i ne donese ploda za izgradnju čitave zajednice. Stoga trebamo biti svjesni da i u ovom sinodalmom hodu ostvarujemo autentično sudjelovanje tek onda kada se u razne aktivnosti na razini partikularne i opće Crkve uključujemo kao zajednica, a ne samo kao izdvojeni pojedinci.

6. *Za poslanje* na koje smo pozvani također postoji riječ koja opisuje njegov sadržaj. To je evangelizacija. A riječ koja pokazuje stav kojim se to poslanje ispunjava glasi otvorenost. Mnogovrsnost zajednica osoba posvećenoga života svjedoči kako se jedno te isto Kristovo evanđelje može živjeti na različite, a uvijek evanđelju vjerne oblike života. To je tako jer je evanđelje korijen i deblo iz kojega izrastaju mnoge grane, ali se sve napajaju istim životnim sokom. Kada je Krist na početku svoga djelovanja izabrao najprije četiri (usp. Mk 1,16–20) pa onda ukupno dvanaest učenika, možemo reći da je on tada osnovao jednu malu zajednicu ljudi

koji su s njime bili povezani na poseban način, ali s poslanjem da budu „ribari ljudi“. Stoga se svrha nijedne Kristove zajednice ne ispunjava zatvaranjem u samu sebe, nego jednostavnim svjedočenjem evanđeoskoga života u otvorenosti prema svim ljudima koje susrećemo.

7. Ovim kratkim promišljanjem o tome kako „živjeti zajedništvo, ostvariti sudjelovanje i otvoriti se poslanju“ (usp. *Pripremni dokument*, br. 1) u kontekstu hoda *Za sinodalnu Crkvu* želimo vam uputiti poticaj i ohrabrenje da se sa svom braćom i sestrama uključimo u taj zajednički hod na koji smo pozvani kao Božji narod.

Neka nam Marija, majka Kristova i majka Crkve, bude zvijezda vodilja na našem putu prema ostvarenju onoga što ona već jest u dioništu slave svoga Sina.

S tim mislima u srcu želimo vam blagoslovljen Dan posvećenoga života 2022. godine.

U ime Vijeća HBK
za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života,
mons. Zdenko Križić, predsjednik

U ime HRK,
o. Slavko Slišković, predsjednik

Molitva posvete Bezgrešnom Srcu Marijinu

Na svetkovinu Blagovijesti, 25. ožujka papa Franjo predsjedao je u Bazilici sv. Petra u Vatikanu Obredu pomirenja više pokornika s pojedinačnom ispovijedi i odrješenjem. Tom je prigodom, u zajedništvu sa sveopćom Crkvom, izvršio čin posvete čovječanstva, posebno Rusije i Ukrajine Bezgrješnomu Srcu Marijinu.

Mario, Majko Božja i Majko naša, u ovome se času nevolje utječemo tebi. Ti si Majka, voliš nas i poznaješ: ništa ti nije skriveno što nosimo u srcu. Majko milosrđa, toliko smo puta iskusili tvoju brižljivu nježnost, tvoju prisutnost koja donosi nanovo mir, jer nas uvijek vodiš k Isusu, Knezu mira.

Međutim, mi smo izgubili put mira. Zaboravili smo opomenu tragedija iz prošloga stoljeća, žrtvu milijuna poginulih u svjetskim ratovima. Zanemarili smo napore Zajednice država i izdajemo snove mira naroda i nade mladih. Razboljeli smo se pohlepon, zatvorili smo se u nacionalističke interese, uvenuli smo u ravnodušnosti i onesposobili se egoizmom. Htjeli smo radije zanemariti Boga, živjeti s našim lažima, njegovati agresivnost, zatrati živote i gomilati oružje, zaboravljujući da smo čuvari svoga bližnjeg te istog zajedničkog doma. Ratom smo razorili perivoj Zemlje, grijehom smo povrijedili srce našeg Oca koji nas želi kao braću i sestre. Postali smo ravnodušni prema svima i svemu, osim prema nama samima. I sa sramom govorimo: oprosti nam, Gospodine!

U bijedi grijeha, u našim naporima i u našoj krhkosti, u otajstvu bezakonja zla i rata ti nas, Majko sveta, podsjećaš da nas Bog ne ostavlja, nego nas nastavlja gledati s ljubavlju, željan oprostiti nam i podignuti nas. On je taj koji nam je darovao tebe i položio je u tvoje bezgrješno Srce utočište za Crkvu i čovječanstvo. Po božanskoj si dobroti s nama te nas i u naizgled bezizlaznim situacijama povijesti nježno vodiš.

Utječemo se dakle tebi, kucamo na vrata tvoga Srca mi, tvoja draga djeca, koju se ne umaraš posjećivati u svako doba i pozivati na obraćenje. U ovome tamnome času dođi nam pomoći i utješiti nas. Ponovi svakome od nas: „Nisam li možda prisutna ovdje ja, koja sam tvoja Majka?“ Ti znadeš kako razvezati vezove našega srca i čvorove našega vremena. Darujemo ti naše povjerenje. Sigurni smo da ti, osobito u trenutku kušnje, ne odbijaš naše molitve i dolaziš nam u pomoć.

Tako si učinila u Kani Galilejskoj, kada si požurila trenutak Isusovog posredovanja te si uvela u svijet njegovo prvo znamenje. Kada je slavlju prijetio kraj, u žalosti si mu kazala: „Vina nemaju“ (Iv 2,3). Majko, ponovi to Bogu opet, jer danas smo iscrpili vino nade, iščezla je radost, razvodnilo se je bratstvo. Izgubili smo čovječnost, rasuli smo mir. Postali smo sposobni za svako nasilje i razaranje. Žurno nam treba tvoj majčinski zahvat.

Primi stoga, o Majko, ovu našu prošnju.

Ti, Zvijezdo mora, ne dopusti da potonimo u ratnoj oluji.

Ti, Škrinjo novoga saveza, nadahni planove i putove pomirenja.

Ti, „Zemljo Nebeska“, ponovno donesi Božju slogu u svijet.

Iskorijeni mržnju, smiri osvetu, nauči nas oprostu.

Oslobodi nas od rata, sačuvaj svijet od nuklearne prijetnje.

Kraljice Krunice, probudi u nama potrebu za molitvom i ljubavlju.

Kraljice ljudske obitelji, pokaži narodima put bratstva.

Kraljice mira, isprosi svijetu mir.

Tvoj plać, Majko, neka pokrene naša otvrđnula srca. Suze koje si za nas prolila neka učine da procvjeta ova dolina koju je naša mržnja isušila. I dok zveckanje oružja ne šuti, tvoja molitva neka nas raspoloži za mir. Tvoje majčinske ruke neka zagrle one koji pate i koji bježe pod naletom bombi. Tvoj majčinski zagrljav neka utješi one koji su primorani napustiti svoje kuće i svoju Domovinu. Tvoje ožalošćeno Srce neka nas potakne na suošjećanje te nas odvaži da otvorimo vrata i da se pobrinemo za ranjene i odbačene ljude.

Sveta Majko Božja, dok si pod križem stajala Isus ti je, gledajući učenika pored tebe, rekao: „Evo ti sina“ (Iv 19,26): tako ti je povjerio svakoga od nas. Zatim učeniku, svakome od nas, reče: „Evo ti majke“ (r. 27). Majko, želimo te sada primiti u naš život i u našu povijest. U ovome času čovječanstvo, iscrpljeno i uznemireno, stoji s tobom pod križem. Ima potrebu povjeriti se tebi, po tebi Kristu se posvetiti. Ukrajinski i ruski narod koji te časte s ljubavlju, utječu se tebi, dok tvoje srce kuca za njih i za sve narode pogodene ratom, glađu, nepravdom i bijedom.

Mi zato, Majko Božja i naša, svečano povjeravamo i posvećujemo tvom bezgrješnom Srcu nas same, Crkvu i svekoliko čovječanstvo, a na poseban način Rusiju i Ukrajinu. Primi ovaj naš čin kojeg izvršavamo s povjerenjem i ljubavlju, učini da prestane rat, providi svijetu mir. Ono „da“ koje je niknulo iz tvoga Srca otvorilo je vrata povijesti Knezu mira; vjerujemo da

će iznova, posredstvom tvojega Srca, doći mir. Tebi dakle posvećujemo budućnost cijele ljudske obitelji, potrebe i očekivanja naroda, tjeskobe i nade svijeta.

Neka se po tebi na Zemlju izlije božansko Milosrđe i neka slatki otkucaj mira ponovno odjekuje našim danima. Ženo onoga „da“, nad koju je sišao Duh Sveti, donesi među nas Božji sklad. Napoji naše usahnulo srce, ti koja si „živo vrelo nade“. Vezla si Isusu tkivo čovještva, učini i nas tkalcima zajedništva. Hodila si našim putevima, vodi nas stazama mira. Amen.

Izdaje:

Provincijalat Provincije Presvetoga Srca Isusova školskih sestara franjevaka Krista Kralja
21000 Split, Lovretska 9

Tel.: 021/ 319-805

Faks: 021/ 319-358

E-mail:

skolske-sestre-franjevke@st.ht.hr

web:

skolske-sestre-franjevke.hr

Odgovara:

s. Lidija Bernardica Matijević

Uredništvo:

s. Karolina Bašić

s. Natanaela Radinović

s. Diana Dolić

s. Mirjana Puljiz

Naslovnica:

s. Karolina Bašić

Oblikovanje:

Silvio Družetić

Tisk:

Jafra-print d.o.o.

